

ptionis extiterint, benedictionis gratiam, et cœlestis A
retributionis æterna gaudia a justo iudice Domino
Deo nostro consequi mereantur.

XXIII.

140 *Privilegium, quando loca quæ ablata sunt in
monasterio, in usus pristinos restituantur.*

Divinæ præceptionis monent cunctos eloquia, ut
quoties res aliena contra rationis ordinem a quo-
quam detinetur, æquitate debeat imminente res-
titui.

Constat siquidem fundum III. in loco III. constitu-
tum, qui dudum a tuo monasterio detinebatur ab

III. et III. fuisse illicite invasum, et usque hactenus
detentum.

Nunc igitur, quoniam, supernæ pietatis gratia
suffragante, prædictum monasterium tuum, nos sic-
cut ex antiquitus fuit, denuo confirmamus, statui-
mus, ut hoc, quod suum est, debeat sine cuncta-
tione recipere.

Ea de re hujus privilegii autoritate confirmantes,
ante dictum locum in præfato monasterio consti-
tuimus, quatenus ad jus ejusdem monasterii, de quo
ablatum fuerat, revertatur, et in ipsius domini-
o sine ambiguitate permaneat.

Statuentes, etc.

DISSERTATIONES AD LIBRUM DIURNUM.

DISSERTATIO PRIMA.

APPENDIX AD NOTAS CAPITIS PRIMI, de *Indiculo scribendæ epistolæ.*

143 I. Dubitare non licet, litteras pontificias B
ita aliquando inscriptas fuisse, ut nomen suum pon-
tiffex postponeret nomini illius, ad quem scriberet :
id enim plurimæ pontificum epistolæ aperte docent.

II. Quo primum tempore usus iste cœperit, desi-
niri non potest, quando quidem epistolæ, quæ cir-
cumferuntur datæ ante Damasi Siriciique ætatem,
aut dubiæ sunt, aut certo suppositivæ, præter pau-
cas, quæ probatorum Scriptorum libris inseruntur.

III. Quamdiu manserit, ex eo constat, quod a Da-
masi Siriciique temporibus deduci potest ad nonum
sæculum traditio, qua tam diu servatus ostenditur.

IV. Traditio eo certior est, quo infirmiora sunt
argumenta duo, quæ in contrarium afferri queunt.
Primum est, referri epistolas unius ejusdemque papæ
utroque modo inscriptas. Alterum, regesta Leonis C
Magni, Gregorique pariter Magni, quibus nulla fue-
runt primis sæculis numerosiora, plena esse episto-
lis, in quibus nomen pontificis priore loco ponitur.

V. Fatendum est sub finem quarti sæculi, quin-
tique initium, utriusque modi inscriptiones usitatas
esse : sed fatendum simul, a Leone Magno, qui anno
440 Pontificatum inivit, usque ad Joannem VIII, qui
ann. 872 sedere cœpit, unicum morem invaluisse,
postponendi nempe nominis pontificis.

VI. Neque credendum regestis Leonis Gregorique,
propterea quod a collectoribus neglectæ sint solem-
nes epistolarum inscriptiones ac subscriptiones,
quas probati auctores alii suis scriptis inseruerunt.

Cum enim collectores vellent parcere fastidio lecto-
rum, quod perpetua ejusdem formulæ repetitio pa-
reret, contenti sunt dicere, quis, cui scriberet, et
qua de re : sed hæc postea prolixius. Nunc texenda
traditioni serie, præmissis tamen cautionibus sex.

144 VII. Prima. Mos ille, de quo loquimur, non

repente inductus est, sed paulatim, aliis aliter epi-
stolis ejusdem pontificis inscriptis, donec quinto
tandem sæculo penitus invaluerit : idem videtur
fuisse desinendi, qui incipiendi modus.

Secunda. Non sunt, ut jam monui, consulenda
super ea quæstione regesta pontificum, qui a quarto
sæculo ad nonum sederunt : collectores enim solem-
nes inscriptiones subscriptionesque prætermiserunt.
Epistolæ igitur S. Leonis, quæ in recentiori editione
Operum solemnem formulam præferunt, aliunde
acceptæ sunt ab editore nupero, et adjectæ collectioni
veteri.

Tertia. Quorum pontificum epistolæ suis a colle-
ctoribus detruncatæ sunt, minutæque quasi capite
et pedibus, illæ si quando apud probatos autores
aliis insertæ scriptis reperiuntur, integræ sunt, ut
plurimum, et hinc idcirco petendæ.

Quarta. Cum pontifices vel sententias damnatio-
nis in aliquos, ut Vigilius in Rusticum et Sebastia-
num, vel ad homines communionem privatos, ut Fe-
lix ad Acacium, scribunt, tunc nomen suum præfe-
runt, quod ratio et iudicii, et fidei jubet.

Quinta. Nonnullis videntur pontifices, cum præ-
cellentibus quibusdam personis scriberent, nomen
suum postposuisse ; cum inferioribus, præposuisse.
Id ut a vero abesse demonstramus, in texenda tradi-
tionis serie, exemplis utemur epistolarum ad impe-
ratores, episcoporum cœtus et privatas personas
datarum.

Sexta. In traditionis serie servabitur ordo succe-
dentium sibi pontificum ; nec ullus omittetur, cujus
habeantur epistolæ, vel germanæ, vel honorificam
inscriptionem subscriptionemque continentes. Hæc
enim nota docet epistolas a collectoribus relatoribus-
que non fuisse mutilatas.

SÆCULO IV.

Damasus sedere cœpit ann. 367.

Dilectissimis fratribus Acholio, Eurydico, Severo, Uranio, Philippo et Joanni, Damasus.

Dilectissimo fratri Acholio, Damasus.

Siricius ann. 385.

Dilectissimo fratri Anysio, Siricius.

SÆCULO V.

Innocentius ann. 402.

Dilectissimo fratri Anysio, Innocentius.

145 *Dilectissimo fratri Rufo, Innocentius.*

Bonifacius I. ann. 418.

Dilectissimo fratri Rufo, Bonifacius. Eadem inscriptione aliæ duæ sunt ejusdem ad eundem epistolæ.

Dilectissimis fratribus universis episcopis per Thessaliam constitutis, Bonifacius.

Dilectissimis fratribus Rufo, et cæteris episcopis per Macedoniam, Achaïam, Thessaliam, Epirum veterem, Epirum novam, Prævalet, et Duciam constitutis, Bonifacius.

Celestinus ann. 423.

Dilectissimis fratribus Perigeni, Dynato, etc. Episcopis per Illyricum, Celestinus.

Dilectissimo fratri Nestorio, Celestinus.

Xystus III. ann. 432.

Dilectissimis fratribus universis episcopis Synodo apud Thessalonicam congregandis, Xystus.

Dilectissimo fratri Proclo, Xystus.

Dilectissimis fratribus universis episcopis per Illyricum consistentibus, Xystus.

Leo I. ann. 440.

Dilectissimo fratri Anatolio, Leo. Eadem inscriptione aliæ duæ sunt ejusdem epistolæ ad eundem.

Dilectissimis fratribus episcopis Metropolitanis per Illyricum constitutis, Leo. Eadem inscriptione est alia ad Metropolitanos per Achaïam.

Gloriosissimo et clementissimo Theodosio Augusto, Leo episcopus, et sancta Synodus Romæ collecta.

Gloriosissimæ et clementissimæ filię Pulcheriæ Augustæ, Leo episcopus, etc.

Dilectissimis fratribus universis episcopis per Viennensem provinciam, Leo.

Dilectissimis fratribus Constantino, Audentio, etc. Leo papa.

Dilectissimo fratri Ravennio, Leo.

Hilarus ann. 461.

Dilectissimo fratri Ascanio, Hilarus episcopus. Eadem inscriptione sunt aliæ quatuor ad Leontium Arelatensem.

Dilectissimis fratribus episcopis provinciæ Viennensis, Lugdunensis, Narbonensis primæ et secundæ, et Alpium Penninarum, Hilarus episcopus. Est ad eosdem eadem inscriptione altera epistola.

Dilectissimis fratribus Victuro, Ingenuo, etc., Hilarus.

Simplicius ann. 467.

Dilectissimo fratri Zenoni, Simplicius. Eadem inscriptione ad Aœcium binas litteras dedit.

A Felix ann. 483.

146 *Gloriosissimo ac serenissimo filio Zenoni, Felix episcopus, in Domino salutem.*

Dilectissimo Fratri Zenoni, Felix.

Gelasius ann. 492.

Dilectissimo fratri Euphemiano, Gelasius. Eadem inscriptione his ad Honorium Dalmatiæ episcopum, semel ad Aonium Arelatensem, semel pariter ad Rusticum Lugdunensem.

Dilectissimis fratribus universis episcopis per Dardaniam constitutis, Gelasius episcopus. Eadem inscriptione ad episcopos per Lucaniam, Brutios et Siciliam, et ad Orientales.

Anastasius ann. 496.

Gloriosissimo et clementissimo filio Anastasio Augusto, Anastasius episcopus.

Symmachus ann. 498.

Dilectissimo fratri Aonio Symmachus. Est et alia ad eundem eadem inscriptione. Sunt aliæ duæ ejusdem inscriptionis ad Cæsarium Arelatensem.

Dilectissimo atque charissimo fratri Laurentio Mediolanensis Ecclesiæ archiepiscopo, Symmachus episcopus, in Domino salutem.

Dilectissimis fratribus episcopis Afris, Symmachus. Eadem inscriptione ad Episcopos per Galliam consistentes.

SÆCULO VI.

Hormisdas ann. 514.

Dilectissimo fratri Remigio, Hormisda. Eadem inscriptionem præferunt epistolæ ad Dorotheum, Joannem, Sallustium.

Dilectissimis fratribus universis episcopis per Hispaniam constitutis, Hormisda. Ejusdem modi est epistola ad episcopos per Bœticam.

Dilectissimo fratri Cæsario, vel his qui sub dilectionis tuæ ordinatione consistunt, Hormisda.

Felix IV ann. 526.

Dilectissimo fratri Cæsario, Felix.

Bonifacius II ann. 530.

Dilectissimo fratri Cæsario, Bonifacius.

Joannes II ann. 533.

Gloriosissimo et clementissimo filio Justiniano Augusto, Joannes episcopus urbis Romæ.

Dilectissimis fratribus universis episcopis per Gallias constitutis, Joannes.

Dilectissimo fratri Cæsario, Joannes.

Agapetus ann. 535.

147 *Dilectissimo fratri Cæsario, Agapetus.*

Dilecto fratri Petro, Agapetus.

Vigilius ann. 540.

Dilectissimo fratri Cæsario, Vigilius. Eadem est inscriptio ad Eutherium, et iterum ad Cæsarium.

Gloriosissimo et clementissimo filio Justiniano, Vigilius.

Dilectissimo fratri Mennæ episcopo, Vigilius episcopus. Eadem inscriptio est trium epistolarum ad Auxanium Arelatensem, eadem et ad Aurelianum.

Dilectissimis fratribus universis episcopis omnium provinciarum per Gallias, qui sub regno vel potestate

gloriosissimi filii nostri Childeberti Regis Francorum A constituti sunt : sed et his, qui ex antiqua consuetudine ab Arelatensi consecrati sunt, vel consecrantur episcopo, Vigilius.

Eadem inscriptio epistolæ ad eodem de Aureliano, cui suas vices committit : uno verbo nulla est Vigilius epistola, ne ipso quidem Constituto excepto, quæ non eandem inscriptionis formam præferat, præterquam quæ excommunicationis sententiam adversus Rusticum et Sebastianum continet, quæque ad universam Ecclesiam dirigitur : in illa enim iudex reis, in ista caput membris scribit.

Pelagius I ann. 555.

Dilectissimis fratribus Gaudentio, Maximiano, Gerontio, Justo, Terentio, Vitali et Laurentio, per Tusciam annonariam, Pelagius.

Dilectissimo fratri Sapaudo, Pelagius. Sunt aliæ tres ad eundem eadem inscriptione.

Domino filio gloriosissimo atque præcellentissimo Childeberto Regi, Pelagius episcopus. Sunt aliæ tres pariter ad eundem eodem modo inscriptæ.

Pelagius II ann. 577.

Dilectissimo fratri Annachario, Pelagius urbis Romæ episcopus.

Dilectissimis fratribus Eliæ, aliisque episcopis, universis filiis in Istriæ partibus constitutis, Pelagius episcopus sanctæ Ecclesiæ Catholicæ urbis Romæ. Sunt aliæ duæ ejusdem modi ad eodem.

Gregorius I ann. 590.

Nulla est in toto ipsius Regesto epistola, quæ non sit a collectore, suis, quas haberet, solemnibus formulis spoliata : habuisse tamen omnes, vel ex eo uno apertum est, quod ad sæculares viros feminasque multæ datæ sint, nec ulla tamen Domini Dominæque nomen in epigraphe præferat, quamvis id numquam omissum Joannes Diaconus tradat. Accedit, quod cum Gregorius in epistolis, eodem Diacono teste, post Joannis Constantinopolitani insolentem arrogantiam, se semper servum servorum Dei inscriberet, nullæ tamen, ut nunc habentur, **148** hanc inscriptionem præferant; deinde cum epistolas Pelagii II ad Istriæ episcopos scripserit, usitatamque formam in iis servaverit, credibile non est eum a more prædecessoris recessisse. Quid quod alienum a ratione videtur, cum, qui se præ humilitate servum servorum Dei dixerit, nomen suum, aut jubentis Imperatoris more, aut edicentis Prætoris modo, præposuisse. Denique epistola ad Etherium Arelatensem commendatitia Augustini in Angliam proficiscentis, quæ in Regesto caret omni forma, refertur a Beda lib. I Hist. cap. 25, cum idonea inscriptione et subscriptione, *Reverendissimo et sanctissimo fratri Etherio Coepiscopo, Gregorius servus servorum Dei.* Et in fine : *Deus te incolumem custodiat, reverendissime frater.* Ejusdem formæ epistola ad Virgilium Etherii successorem, et ad Augustinum Eboracensem episcopum ab eodem Beda refertur cap. 28 et 29. Quin etiam cap. 30, ad Mellitum Abbatem, *Dilectissimo filio Mellito abbati, Gregorius servus servorum Dei.*

Et ad Regem Edlbertum, *Domino gloriosissimo atque præcellentissimo filio Edilberto Anglorum Regi, Gregorius episcopus.* Et in fine : *Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat, Domine fili.*

SÆCULO VII.

Bonifacius IV ann. 607.

Domino excellentissimo atque præcellentissimo Regi Anglorum Athelberto, Bonifacius episcopus, servus servorum Dei.

Bonifacius V ann. 617.

Dilectissimo fratri Justo, Bonifacius.

Viro glorioso Edwino Regi Anglorum, Bonifacius episcopus, servus servorum Dei.

Dominae gloriosæ filia: Edelburgæ Reginae, Bonifacius episcopus, servus servorum Dei.

B Honorius I ann. 626.

Domino excellentissimo atque præcellentissimo filio Edwino Regi Anglorum, Honorius episcopus, servus servorum Dei. Et in fine : *Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat.*

Dilectissimo fratri Honorio, Honorius. Subscriptio. *Deus te incolumem custodiat, dilectissime frater.*

Martinus I ann. 649.

Domino piissimo et serenissimo victori, triumphatori, filio, diligenti Deum et Dominum nostrum Jesum Christum, Constanti Augusto, Martinus episcopus servus servorum Dei. Subscriptio. *Piissimum Domini Imperium superna gratia custodiat, et omnium gentium cervicibus ei subdat.*

149 *Electo spirituali consensu catholicæ Carthaginensium Ecclesiæ, et omnibus qui ei subsunt, episcopis, Clericis, Populisque Christi amantibus, Martinus servus servorum Dei, ejus gratia episcopus sanctæ catholicæ et apostolicæ romanæ Ecclesiæ.*

Joanni episcopo Philadelphiae, Martinus servus servorum Dei, sanctæ ejus catholicæ et apostolicæ Ecclesiæ Romanorum episcopus. Eadem forma inscribitur epistola ad Theodorum, Esbrutorum episcopum, Antonium Bocathorum, Paulum Thessalonicæ.

Georgio Archimandrita, Martinus servus, etc., ut supra.

Eodem modo inscribitur epistola ad Pantaleonem, *Petro illustri, Martinus servus servorum Dei, etc.*

Dilectis fratribus qui sanctæ Christi Dei nostri civitati, nempe Hierosolymitanæ sedi sacerdotaliter subsunt, orthodoxis episcopis, presbyteris, Diaconis, Præfectis Monasteriorum, Monachis, Ascetis, Populis Christum diligentibus : similiter et iis qui censentur sub Antiochena sede, Martinus, etc.

Christum diligenti Clero et Populo sanctæ Dei catholicæ Thessalonicensium Ecclesiæ, Martinus, etc. Vitalianus ann. 655.

Domino excellentissimo filio Oswio Regi Saxonum, Vitalianus episcopus, servus servorum Dei.

Adeodatus ann. 667.

Dilectissimis fratribus universis episcopis in Gallia partibus commorantibus, Adeodatus.

Agatho ann. 678.

Domini piissimis et særenissimis, victoribus ac

triumphatoribus, charissimis filiis, amatoribus Dei et Domini nostri Jesu Christi, Constantino Majori Imperatori, Heraclio et Tiberio Augustis, Agatho episcopus, servus servorum Dei. Subscriptio. Piissimum Dominorum Imperium gratia superna custodiat, eique omnium gentium colla substernat. Ejusdem modi est sequens altera epistola ad eosdem.

Leo II ann. 683.

Piissimo et tranquillissimo Domino, victori et triumphatori, filio, dilecto Dei et Jesu salvatoris nostri Jesu Christi, Constantino Imperatori, Leo episcopus, servus servorum Dei. Subscriptio. Piissimum Domini Imperium gratia superna custodiat, etc., ut supra.

Dilectissimis fratribus universis Ecclesiarum Praesulibus per Hispaniam constitutis, Leo. Subscriptio. B Deus vos incolumes custodiat, dilectissimi fratres.

Dilectissimo fratri Quiricio, Leo.

Domino glorioso filio Simplicio Comiti, Leo servus servorum Dei.

Domino excellentissimo filio Ervigio, Leo. Subscriptio. Incolumem 150 excellentiam vestram gratia superna custodiat.

SÆCULO VIII.

Joannes VII ann. 705.

Domini eminentissimis Etefredo Regi Merciorum, et Alfredo Regi Decorum et Berniciorum, Joannes papa.

Gregorius II ann. 714.

Domino glorioso filio Carolo Duci, Gregorius papa.

Reverentissimo et sanctissimo fratri Bonifacio coepiscopo, Gregorius servus servorum Dei.

Gregorius III ann. 731.

Reverentissimo et sanctissimo fratri Bonifacio coepiscopo, ad illuminationem gentis Germaniae, vel circumquaque in umbra mortis morantibus gentibus in errore constitutis, ab hac Apostolica sede directo, Gregorius servus servorum Dei.

Dilectissimis nobis episcopis in Provincia Bajoariorum et Alamannia constitutis Wigoni, Lindoni, Rodulpho, Vinilo seu Adda, Gregorius papa.

Domino excellentissimo filio Carolo Subregulo, Gregorius papa. Ejusdem modi est altera.

Reverentissimo et sanctissimo fratri Bonifacio Gregorius servus servorum Dei.

Zacharias ann. 741.

Reverentissimo et sanctissimo fratri Bonifacio, Zacharias servus servorum Dei. Sunt et aliae septem ejusdem ad eundem pari inscriptione.

Dilectissimo nobis Burchardo sanctae Ecclesiae Wirtriburgensis episcopo, Zacharias papa.

Dilectissimis nobis Reginfrido Rotomagensi episcopo, (tum recensitis aliis undecim) et ceteris amantissimis coepiscopis, presbyteris etiam, et Diaconis, cunctisque orthodoxis ecclesiarum Dei Clericis apostolicam doctrinam tenentibus, Zacharias divina gratia praedius, apostolicae sedis Pontifex, servus autem servorum Dei, in Domino salutem dicit.

Stephanus II. ann. 752.

Domino excellentissimo filio Pipino regi, Stephanus papa. Ejusdem formae est inscriptio alterius epistolae ad Pipinum, Carolum et Carolomanum, nisi quod Pipinum vocat suum spiritualem compatrem.

Paulus I ann. 757.

Domino excellentissimo filio, et nostro spirituali compatri, Pipino Regi Francorum, et Patricio Romanorum, Paulus papa. Aliae sex epistolae ad eundem eandem praeferunt inscriptionem, atque etiam subscriptionem. Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat.

151 Stephanus III ann. 767.

Dominae Religiosae filiae Bertradae, Deo sacratae, seu Domno filio regi Francorum, et patricio Romanorum, Stephanus papa. Subscriptio. Incolumem religiositatem vestram, atque excellentiam tuam gratia superna custodiat.

Domini excellentissimis filiis Carolo et Carolomanno Regibus Francorum, et Patriciis Romanorum, Stephanus papa. Subscriptio. Incolumem, etc.

Hadrianus I ann. 770.

Domino excellentissimo filio Carolo regi Francorum et Longobardorum, atque Patricio Romanorum, Hadrianus papa. Subscriptio. Incolumem, etc. Sunt aliae tredecim ad eundem eadem forma inscriptionis et subscriptionis.

Dilecto fratri Tarasio Patriarchae, Hadrianus servus servorum Dei.

Leo III ann. 795.

Domino excellentissimo filio Kenulpho, regi Merciorum provinciae Saxoniae, Leo papa.

Domino piissimo et serenissimo, victori ac triumphatori, filio, amatori Dei ac Domini nostri Jesu Christi, Carolo Augusto, Leo episcopus, servus servorum Dei. Subscriptio. Piissimum Domini Imperium, etc. Sunt aliae novem ad eundem ejusdem formae.

Gregorius IV ann. 827.

Dilectissimis fratribus universis coepiscopis, per Galliam, Germaniam, Europam, et per universas provincias constitutis, Gregorius servus servorum Dei.

SÆCULO IX.

Post Gregorios tres, II, III, et IV, qui constantes non fuerunt in retinendo uno scribendi modo, sed aliquando hunc, aliquando istum usurparunt, constanter Leo IV nomen suum praeposuit, Leonisque exemplum consequentes Pontifices secuti sunt. Semel tamen Formosus, semel etiam Benedictus VII nomen suum subjunxit: ille, cum ad episcopos Angliae, iste, cum ad Gallos et Germanos scriberet. Verum utraque epistola non magnam facit fidem: nam quae Formosi, vulgo dicitur vitio non carere; quae Benedicti, non ita pridem et latebris prodit: et cum id restituat, quod olim Symmachus constituisset, etiam inscriptio Benedicti Symmachi inscriptionem imitata dici potest.

Quin et tunc temporis abstinerunt Pontifices ab appellatione Domini Dominaeque, cum saecularibus

litteras darent, etiam Imperatoribus atque Reginis : A Jure posset : præsertim cum ad arbitrium quisque suum scripsisse **153** videatur, nec constanter idem modus ab omnibus, etiam unius dignitatis, puta Imperatoriæ, Augustæ, etc., observatus reperitur.

Imo Nicolaus I passim prætermisit solemnem subscriptionem, qua prædecessores utebantur, nec jam incolumem custodiri a superna gratia eum precabatur, cui scribebat : sed *vel optamus*, etc., apposuit, *vel bene vale*, vel aliud simile. Acceptum tamen a majoribus morem epistola 36 et 67 retinuit. Nicolaum imitati sunt successores, nisi quod Joannes VIII veterem morem semel, aut iterum observavit.

Gregorius VII induxit in morem, qui postea obtinuit, ut salutem et Apostolicam benedictionem iis **B** impertiretur, quibus litteras daret.

Ex his quæ hactenus allata sunt, possunt conducibilia quædam ad historiam Ecclesiasticam concludi.

I. Circa noni sæculi initia formulas Diurno Libro comprehensas paulatim desuefactas esse.

II. Id eo tempore contigisse, quo magnæ conversiones rerum factæ sunt, expulsisque Italia Exarchis, et everso Longobardorum regno, non mediocre dominium Apostolica sedes obtinuit.

III. Non repenti consuetudinem veterem abolitam esse, sed quasi per partes, ne miraretur orbis, et forsitan reclamaret.

IV. Mirum videri, quod Bernardinus Ferrarius **C** refert lib. II de antiquis Ecclesiasticis epistolis, de salute et Apostolica benedictione a summis Pontificibus in fronte litterarum impertita iis, quibus scriberent. « Hanc consuetudinem, inquit, quemadmodum a Cleto Romano Pontifice primum inventam tradunt Polydorus Virgilius de Invent. rerum lib. VIII, cap. 2, et Gilbertus Genebrardus in Chronolog. lib. III, ad ann. Christi 93 in Cleto; ita ab eo mutuatos reliquos deinde Pontifices constanter retinuisse affirmant. » Id vero quis non miretur, cum ante Gregorium VII, qui sæculo undecimo sedit, aut nullus, aut vix ullus ea salutatione reperitur usus. Unde vero asseri possit Cletus fuisse hujus salutationis autor, nullus scio, cum nullæ habeantur ipsius epistolæ, neque scriptores Polydoro Virgilio Genebrardoque majores, monumentis litterarum hac de re quidquam tradiderint. Quod ille salutem precatus sit, gratiamque Dei more Apostolorum iis, ad quos scriberet, admodum credibile est. Verum non de salute, sed de Apostolica benedictione agitur, quam se impertiri nullus Apostolus suis litteris præfatus est.

Erit forte qui optet, ut postquam expositum est, qua forma Pontifex inscriberet subscriberetque litteras, quas aliis daret, ostenderetur deinceps, quæ forma inscriptionis esset, quæ subscriptionis litterarum, quas ab aliis acciperet. Verum id quoniam non pertinet ad Diurnum Librum, in quo quæ agenda Pontifici præscribuntur, non quæ ab aliis, omitti

sum scripsisse **153** videatur, nec constanter idem modus ab omnibus, etiam unius dignitatis, puta Imperatoriæ, Augustæ, etc., observatus reperitur.

Non erit tamen alienum ab argumento breviter referre, quid super ea re sub finem sexti sæculi, quando sedit Gregorius Magnus, aliisque duobus sequentibus totis, a Principibus, Augustis, Patritiis, etc., usurpatum sit : quamquam pauca admodum reperiantur, sive in collectionibus pontificiarum litterarum, sive apud Annualium Ecclesiasticorum scriptores exempla, aliunde vero curiosius inquirere operæ pretium non est.

Imperator ad summum Pontificem, ann. 682. *Flavius Constantinus fidelis in Jesu Christo Deo Imperator Leoni, sanctissimo et beatissimo Archiepiscopo veteris et clarissimæ urbis Romæ, et œcumenico Papæ.* Subscriptio piissimi imperatoris : *Deus te in multa tempora custodiat, sanctissime et beatissime Pater.*

Ann. 687. *Imperator Cæsar Flavius Justinianus fidelis in Jesu Christo, pacificus, pius, perpetuus Augustus, Joanni sanctissimo ac beatissimo antiquæ ælæ urbis Romæ atque universali Papæ.* Et diva manu : *Divinitas te servet per multos annos, sanctissime ac beatissime Pater.*

Œcumenica Synodus : *Sanctum et universale Concilium, quod per Dei gratiam, et piam sanctionem piissimi ac fidelissimi magni Imperatoris Constantini congregatum est, in hac a Deo conservanda et regia Constantinopoli nova Roma, in secreto sacri palatii dicto Trullo, sanctissimo ac beatissimo Papæ senioris Romæ Agathonis in Domino salutem.*

Synodus Africana universalis ad summum Pontificem : *Domino beatissimo, Apostolico culmine sublimato, Patri Patrum Theodoro Papæ, et summo omnium Præsulum Pontifici. Columbus primæ sedis Episcopus Concilii Numidiæ, et Stephanus primæ sedis Episcopus Concilii Byzaceni, et Reparatus Episcopus primæ sedis Concilii Mauritanicæ, et universi Episcopi de tribus Conciliis antedictis Africanæ Provincie.*

Patriarcha ad summum Pontificem ann. 712 : *Sanctissimo et beatissimo fratri et comministro, Domino Constantino, Joannes indignus Episcopus in Domino salutem.* Subscriptio. *Fortis in Domino ora pro nobis, sanctissime et beatissime frater.*

Primas Africæ ad summum Pontificem : *Domino beatissimo et honorabili sancto fratri Theodoro Papæ, Victor.*

Episcopus ad summum Pontificem, ann. 744. *Domino carissimo, summi Pontificatus insula prædito, viro Apostolico, Zachariæ, Bonifacius servus servorum Dei.*

Reverentissimo Patri, dilectissimo Domino, cum timore et tremore venerando Magistro, Apostolici honoris privilegio prædito, Pontificatus insula Apostolicæ sedis sublimato Zachariæ, Bonifacius exiguus servus 154 vester, licet indignus et ultimus, tamen Le-

gatus Germanicus devotissimus, optabilem in Christo immarcescibilis caritatis salutem.

Observa I. Constantinum Pogonatum et Justinianum II nomen suum nomini Leonis II Pontificis præponere, nec secutos Marciani in litteris ad Leonem I exemplum : *Leoni reverendissimo Episcopo Ecclesie gloriosæ civitatis Romæ, Marcianus*; secutos tamen formam Justini et Justiniani I. Ille enim ad Hormisdam : *Victor Justinus, pius, felix, inclytus, triumphator, semper Augustus, Hormisdæ sanctissimo ac beatissimo Archiepiscopo almæ urbis Romæ, et Patriarchæ.* Hic ad Joannem II. *Victor Justinianus, pius, felix, inclytus, triumphator, semper Augustus, Joanni sanctissimo Archiepiscopo almæ urbi Romæ et Patriarchæ.* Et ad Agapetum : *Imperator Cæsar Flavius Justinianus, Alemannicus, Gothicus, Francicus, Germanicus, Anticus, Alanicus, Vandalicus, Africanus, pius, felix, inclytus, victor ac triumphator, semper Augustus, Agapeto sanctissimo Archiepiscopo almæ urbis Romæ, et Patriarchæ.*

Observa II. neque in collectionibus pontificiarum epistolarum, neque apud Baronium reperiri ullius Augustæ epistolam ad summum Pontificem cum solenni forma, præterquam Pulcheriæ ad S. Leonem, quæ ejusdem modi cum forma, qua Marcianus usus est.

Observa III. œcumenicam Synodum sextam nomen Pontificis postposuisse suo, in quo exemplum quartæ referentis ad S. Leonem I, de rebus actis Chalcedone, imitata est. Relatio enim sic inscribitur : *Sancta et magna et universalis Synodus, quæ per Dei gratiam, et sanctionem piissimorum et amatorum Christi Imperatorum nostrorum collecta est, in Chalcedonensium Metropoli Provinciæ Bithyniæ, sanctissimo ac beatissimo Romanorum Archiepiscopo Leoni.*

A Incertum est an Chalcedonensi præverit Ephesina : variant enim in variis codicibus relationis inscriptiones.

Neutrius Synodi patres summum Pontificem expresse fratrem Patremque et Dominum vocant, quamquam Chalcedonenses in ipsa relationis serie, modo se fratres, modo filios appellent. Unde viderint, qua ratione se tueantur, qui ex eo, quod Chalcedonenses Leonis se filios nominaverint, multa sibi argumentari videntur.

Observa IV. Patriarchas quatuor majores, Alexandrinum, Antiochenum, Constantinopolitanum et Hierosolymitanum, atque etiam Episcopum Carthaginensem, qui totius Africanæ Diœcesis Primas, cum litteras dant ad summum Pontificem, fratrem et coministrum dicere, sed simul Dominum vocare : qua Domini appellatione vicissim non utitur Pontifex, cum suas ad ipsos literas inscribit.

Observa V. Provinciales Synodos, quibus neque Patriarchæ præsent, neque Patriarchis suppar Africanæ Diœcesis Primas, in epistolis 155 summum Pontificem, et Dominum et Patrem vocare, in quo ab œcumenicis Synodis differunt. Id ex antiquo servatum : nam anno 416. Milevitani Concilii Patres, quibus præerat Silvanus Numidiæ propter ætatem Primas, datam ad Innocentium I. Synodicam sic inscribunt : *Domino beatissimo, meritoque venerabili, et in Christo honorando Papæ Innocentio, Silvanus, Valentinus, Aurelius, Donatus, Restitutus, Lucianus, Alipius, Augustinus, etc.* Carthaginensis tamen Synodi, cui præsidebat totius Africæ Primas, epistola sic se habet : *Domino beatissimo, et honorandissimo fratri, sancto Innocentio Papæ, Aurelius, Numidius, etc.*

156 DISSERTATIO II.

APPENDIX AD NOTAS CAPITIS II, de Ordinatione summi pontificis.

Caput secundum tres in partes tribuitur : complectitur vero prima literas, quibus ante ordinationem electi Pontificis, vel nuntiabatur obitus præcessoris, vel electionis decretum continebatur, vel decreti approbatio petebatur : secunda ritum, quo peragebatur Pontificis consecratio : tertia professiones expositionesque fidei catholicæ. Ad singulas id observandum superest, quod brevis ratioque notarum vetitæ textui Diurni subjungere.

§ I. De literis pertinentibus ad ordinationem summi Pontificis.

I. Dixi in-notis, non Ravennam tantum, sed in urbem quoque regiam missas fuisse a Romanæ Ecclesie Clero, Populoque Romano literas ad Principem, ut Electi approbatio obtineretur ; et ad Antitistem Patritiosque et aulæ Principes, necnon sedis Apostolicæ Apocrisarium, ut de negotio apud

Principem promovendo monerentur. Id facile intelligitur ex Gregorii Magni epistolis, tum ad Joannem Constantinopolitanum Episcopum, tum ad alterum Joannem Exconsulem ac Patritium, tum denique ad Philippum Comitem Excubitorum. Cum enim illi, qua valebant apud Imperatorem autoritate, id præstitissent quod rogati fuerant, utique a Clero per literas Roma scriptas, de violata amicitia sanctus Pontifex cum ipsis conqueritur, et cum Joanne quidem Episcopo (*Epist. 4*) : « Quo studio Episcopatus pondera fugere volueritis scio ; et tamen hæc eadem Episcopatus pondera, ne mihi deberent imponi, non restitistis. Constat ergo, quia non me, sicut vos, diligitis, qui illa me voluistis onera suscipere, quæ vobis imponi nolulistis. » Cum Joanne autem Patritio (*Epist. 30*) : « Contra amorem non modice contristor, quia quietem me quærere cognovistis, et

ad inquietudinem perduxistis, etc. » Cum Philippo A denique Excubitorum Comite (*Epist.* 31) : « Indignus ego **157** ad suscipienda Episcopatus onera, jussioni omnipotentis Dei, vestraeque voluntati me subdidi, cui me praesse largitate magis gratiae, quam iudicii aestimatione voluistis. » Dubium non est, quin Honorato Diacono sedis Apostolicae Responsali in eandem sententiam scripserit.

II. Dixi etiam suspicari neminem debere, ejusmodi litterarum formulam Diurnum deficere : datae sunt siquidem proportione a paribus, paucis, ut sit, immutatis ; eadem nempe Constantinopolitano Antistiti, quae Ravennati, etc. Id ut asseram, efficiunt duo : alterum, quod eadem fuerit scribendi causa ad Constantinopolitanos ac Ravennates, idem argumentum, eadem necessitas : alterum, quod consuetudo obtinuerit illis temporibus, literas, cum de eadem re pluribus mitterentur, similes omnibus dari, quod a pari dicebatur, id est, argumento pari. Id ex epistolis Gregorii Magni constat.

III. Addidi nusquam reperiri formam, qua vel Exarchus, vel Imperator, electione probata, per subscriptionem, ut opinor, decreti ad seallati, ordinandi Pontificis potestatem faceret. Id nemo revocaverit, credo, in dubium, qui libros ea tempestate confectos legerit ; quamquam apud Marculfum lib. I. reperitur gemina Regis de ordinando Episcopo praecipio, qua respondet plebi poscenti sibi Episcopum concedi. Tres illae formulae, quae corruptissimae sunt in Editione Bignonii, emendatae a Sirmondo subjunguntur tomo II Conciliorum Gallicae.

IV. Est etiam apud Cassiodorum epistola Athalarici ad urbis Senatam, qua gratissimum animo suo proficitur, quod Theodorici avi sui, Felicem IV eligentis in Pontificem, iudicium probassent, contentioque pristina Clericorum laicorumque in partes scissorum, receptione Pontificis a Principe electi, posuisset.

§ II. De ritu quo summus Pontifex ordinabatur.

I. Ritus iste varius fuit variis temporibus : nam alius in Diurno Ordineque Romano vetere describitur ; alius a Cencio Camerario in coronatione Celestini III ; alius ab Augustino Patritio in Libro Rituum Ecclesiasticorum ; alius paulo diversus nunc observatur.

II. An servatus sit ante septimum saeculum alter, quam qui solitus in consecratione aliorum Metropolitanorum, imo et Episcoporum, non apere constat. Ea certe tempestate, non ex Episcopis summi Pontifices fiebant : id enim tentatum primo in Formoso ; sed ex Diaconis ut plurimum, et Presbyteris Ecclesiae Romanae, ut Historia Pontificum docet. Quare tunc tres ritus conjungi simul contigit, quibus nempe continuo, qui electus fuerat, Presbyter, Episcopus, et summus Pontifex crearetur.

158 III. Fiebat vero Presbyter et Episcopus aliorum more, summus autem Pontifex impositione pallii accepti ex altari S. Petri, et ἱερωσύνης. Id ostendunt haec verba : « Archidiaconus annectit ei

pallium, et ascendit ad sedem. » Pallium, plenitudinem potestatis, ἱερωσύνης praesidentiam significabat, nondum ulla coronationis mentio, Roma serviente adhuc saeculari potestati.

IV. Suprema in universam Ecclesiam autoritatis indicium fuit, non praecise acceptio pallii : communis enim fuit cum omnibus Patriarchis ; sed acceptio ex altari S. Petri, cui Deus ovile suum pasendum commisit, cujusque in locum succedit Pontifex.

V. Quem servaverit olim Ecclesia orientalis ritum in ordinandis suis Patriarchis, non est expresse traditum in Ritualibus Graecorum Libris. Liberatus Diaconus de Alexandrino haec tradit : « Consuetudo est Alexandriae, illum, qui defuncto succedit, excubias super defuncti corpus agere, manumque dexteram ejus capiti suo imponere, et sepulto manibus suis, accipere collo suo beati Marci pallium, et tunc legitime sedere, » id est, inthronizari posse. Quae non perinde accipienda sunt, ac si solo ejusmodi ritu quis ex Presbytero fieret Episcopus, nec alia consecratio adhiberetur, quod nonnullis temere venit in mentem ; sed quod praeter communem ordinandi Episcopi ceremoniam, haec sollemnis foret constituendi Patriarchae ratio, cujusmodi aliquid in electione summi Pontificis nunc contingit, etiamsi Episcopus nondum fuerit.

VI. Nam quod aliqui dicunt, Presbyteros Alexandriae Ecclesiae, de quibus loquitur Hieronymus, fuisse omnes Chorepiscopos, et eos quidem Episcopali caractere praeditos, vix ego possim admittere ; licet enim fatear in suburbis Alexandriae, locisque vicinis plures extitisse Episcopos, scio tamen temporibus Alexandri, qui Arium eiecit, et Cyrilli qui Nestorium profligavit, multos fuisse in Ecclesia Alexandrina Presbyteros, cujusmodi erat Eulogius, ad quem Commonitorium Cyrillus scripsit, tertiae parti Concilii Ephesini insertum.

§ III. De professionibus fidei a summis Pontificibus in ordinatione sua emisissis, in genere.

I. Summos Pontifices, cum ordinarentur, suae fidei professionem emisisse, indubitatum est, neque enim solum a catechumenis, cum Baptismum, sed etiam a fidelibus, cum Presbyterium ac Episcopatum susciperent, factam fuisse fidei confessionem, discimus ex variis Scriptorum locis, et in primis ex epistola Eusebii Caesariensis ad suos, apud Theodoretum lib. I. Hist. Ecclesiast. cap. XII. Quod autem ab Episcopis singulis praestari oportuit, quoniam debent esse Ecclesiae suae doctores, id **159** certe Episcopus Romanus, cum totius Ecclesiae sit doctor, non omisit.

II. Non perinde certum, saltem non ita vulgo notum, qua forma, qui ante septimum saeculum eligebantur ad summum Pontificatum, fidem professi sint. Conducibile igitur est ad Ecclesiasticam Historiam illustrandam, in id inquirere : sed ne inter inquirendum fallat incautos error, oportet initio, pro-

fessiones duas distinguere : alteram, quæ ab ordinando ; alteram, quæ ab ordinato ederetur.

III. Utamque discrevit Joannes Diaconus in Vita S. Gregorii, illique Symbolo nomen fecit, huic Synodice : illud privati erat hominis, hæc Ecclesie doctoris : Electus illo fidem profitebatur, ista Pontifex exponebat, quid credi deberet ab omnibus, atque in sede Petri docebat Dei populum. Prioris mentio vix reperitur ante Gregorium Magnum ; posterioris non pauca exempla extant.

IV. De Symbolo Gregorii ita Joannes Diaconus : *In specula sanctæ universalis Ecclesie, vir totius humanitatis aut autoritatis orthodoxæ, unde videri et audiri clarius Evangelicus præco valeret, consistens, oris sui divinissimo gladio, et rectam fidem munivit, et cunctas hæreses uno Symbolo dissipavit : quod videlicet sacræ confessionis Symbolum ita se habet : « Credo in unum Deum omnipotentem, Patrem et Filium et Spiritum sanctum tres personas, unam substantiam : Patrem ingenitum, Filium genitum, Spiritum vero sanctum, nec genitum, nec ingenitum, sed coæternum, de Patre et Filio procedentem. Confiteor unigenitum Filium consubstantialem, et sine tempore natum de Patre, omnium visibilium et invisibilium conditorem, lumen ex lumine, Deum verum de Deo vero, splendorem gloriæ, figuram substantiæ : qui manens Verbum ante sæcula, perfectus homo creatus est juxta finem sæculorum, conceptus et natus ex Spiritu sancto, et de Maria virgine, qui naturam nostram suscepit absque peccato : et sub Pontio Pilato crucifixus est et sepultus, tertia die resurrexit a mortuis : die autem quadragésimo ascendit in cælum, et sedet ad dexteram Patris, inde venturus est judicare vivos et mortuos : positurus ante oculos omnium omnia occulta singulorum : daturus justis perpetua præmia regni cælestis, iniquis autem supplicia ignis æterni : innovaturus sæculum per ignem, et carnis resurrectionem. Confiteor unam fidem, unum Baptisma, unum Apostolicam et universalem Ecclesiam, in qua sola possunt laxari peccata, in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. »*

V. De Synodica hæc scribit : *Synodicam quoque suam Gregorius, secundum priscum decessorum suorum morem, Joanni Constantinopolitano, Eulogio Alexandrino, Gregorio Antiocheno, Joanni Hierosolymitano, et Anastasio Patriarchæ Antiocheno, destinavit, quæ ita se habet : « Consideranti mihi, quod impar meritis, ac toto animo renitens, pastoralis curæ pondera portare compulsus sim, caligo mœroris occurrit, etc. Triste cor nihil aliud, nisi eas, quæ videri nil sinunt, tenebras videt : nam quid Antistes ad Dominum, nisi pro delictis populi intercessor eligitur? Qua itaque fiducia ad eum pro peccatis alienis intercessor venio, apud quem de propriis securus non sum? Si fortasse quispiam apud potentem virum, qui et sibi iratus, et mihi esset incognitus, intercessorem suum me fieri*

quereret, protinus responderem : Ad intercedendum venire nequeo, quia ejus notitiam ex sedula familiaritate non habeo. Si igitur recte homo apud hominem, de quo minime præsumpsissem, fieri intercessor erubescerem, quantæ hoc audaciæ est, quod apud Deum pro populo locum intercessoris obtineo, cui familiarem me esse, per vitæ meritum, non agnosco? Qua in re, est mihi adhuc aliud gravius formidandum, quia sicut cuncti liquido cognovimus, cum is, qui displicet, ad intercedendum mittitur, irati animus ad deteriora provocatur, et valde pertimesco, ne commissa mihi plebs fidelium, reatus mei additamento, depercat, cujus nunc usque Dominus æquanimiter delicta tolerabat. Cum vero utcumque hunc timorem supprimo, et consolatam mentem ad Pontificalis operis studia accingo, considerata ipsa rei immensitate, deterreo. Perpendo quippe, quod omni cura vigilandum est, ut rector cogitatione sit mundus, operatione præcipuus, discretus in silentio, utilis in verbo, singulis in compassione proximus, præ cunctis contemplatione suspensus, bene agentibus per humilitatem socius, contra delinquentium vitia per zelum justitiæ erectus, etc. »

*Præterea, quia corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem : sicut sancti Evangelii quatuor libros, sic quatuor Concilia suscipere et venerari me fateor : Nicænum scilicet, in quo perversum Arii dogma destruitur : Constantinopolitanum quoque, in quo Eunomii et Macedonii error vincitur : Ephesinum etiam primum, in quo Nestorii impietas judicatur : Chalcedonense vero, in quo Eutychetis Dioscorique pravitas reprobatur, tota devotione complector, integerrima approbatione custodio : quia in his, velut in quadrato lapide, sanctæ fidei structura consurgit, et cujuslibet vitæ atque actionis norma consistit : quisquis eorum soliditatem non tenet, etiamsi lapis esse cernitur, tamen extra ædificium jacet. Quintum quoque Concilium pariter veneror, in quo epistola quæ Ibe dicitur, erroris plena reprobatur, et Theodorus personam mediatoris Dei et hominum in duabus substantiis separans, ad impietatis perfidiam cecidisse convincitur. Scripta quoque Theodoriti, per quæ beati Cyrilli fides reprehenditur, ausu dementiæ prolata refutantur. Cunctas vero, quas præfata veneranda Concilia personas respuunt, respuo : quas venerantur, amplector : quia dum universali sunt consensu constituta, se et non illa destruit, quisquis præsumit, aut solvere quos **161** religant, aut ligare quos solvunt. Quisquis ergo aliud sapit, anathema sit. »*

VI. Hæc Joannes de Symbolo et Synodica S. Gregorii, quæ ut ad rem nostram exponantur utilius et clarius, observanda duo. Primum, unius rei tria fuisse nomina, Fidem, Symbolum, Indiculum : Fidei nomen ab argumento factum est ; Symboli, ab articulorum ordine, brevitate, et tesseræ similitudine ; Indiculi a forma, quæ scripto tradebatur, velut instrumentum suis omnibus, personæ, temporis et to-

sium, adjunctis munitum, et in archivo asservandum.

Alterum, fuisse pariter alterius nomina tria, Expositionem fidei, Sermonem, et Synodicam. Dicta est Expositio fidei, quia explanatio quædam fuit Symbolo prolixior, et ad hæreses damnandas accommodatior: Sermo, quoniam pro concione fidelium fiebat: Synodica, quoniam, et e Synodo Romana mittebatur ad Patriarchas, et in Synodo Patriarcharum legenda fuit, ut tota ecclesia sui doctoris fidem agnosceret.

VII. De forma fidei, quam symbolum diximus, quæque Electus ante ordinationem utebatur, occurrunt quæstiones duæ. Prima, ejusmodi fuerit priscis temporibus: prisca dico, quæ Gregorii Magni ætatem præcesserunt, fuitne dumtaxat Symbolum, quod Apostolicum vocatur, et illud quidem, quale usurpamus, an quomodo erat olim in usu Romæ? Secunda, quale fuerit priscum Romanæ Ecclesiæ Symbolum.

VIII. Ut prima quæstio planè solvatur, prisca primum tempora dividenda sunt, tum Romana Symbola distinguenda. Prioribus temporibus, id est, ante annum 400, quando Rufinus Aquileiensis Presbyter nihil dum additamenti factum fuisse scribit Romano Symbolo, non aliam puto emissam ab Electis professionem fidei, quam quæ Symbolo Romano additionis puro continebatur: posterioribus vero, id est, ab anno circiter 400, ad Gregorium Magnum, recitatum arbitror ab iisdem Electis Symbolum idem Apostolicum, sed cum additamentis, modo paucioribus, modo pluribus, prout exigebat ratio temporum, et propius ad septimum sæculum accedebatur, quo tempore ea fidei professio emissa est, quæ Libro Diurno continetur, et ad decimum quintum usque sæculum, aut etiam ulterius, in usu fuit.

IX. Quæ ut manifestiora fiant, solvenda est altera quæstio, quale fuerit Romæ Apostolicum Symbolum, cui nihil adhuc additum, Rufinus, paulo ante quadringentesimum Christi annum, scribebat. Ex veteribus monumentis, ita se habuisse intelligitur. « Credo in Deum Patrem omnipotentem, et in Jesum Christum filium ejus unigenitum Dominum nostrum, qui conceptus est de Spiritu sancto, natus ex Maria Virgine, passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus et sepultus **162** tertia die resurrexit, ascendit ad cælos, sedet ad dexteram Dei Patris, inde venturus est judicare vivos et mortuos. Credo in Spiritum sanctum, sanctam Ecclesiam Catholicam, Sanctorum communionem, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem. » In eo desunt tria, quæ in vulgari continentur, *Creatorem cæli et terræ, descendit ad inferos, vitam æternam.*

X. Inde oritur tertia quæstio, quando contigerit, et quorsum, addi hæc tria? Nemo, quod sciam, id inquisivit, utile tamen est nosse, vel per conjecturam.

XI. Videtur nonnullum Rufinus conjiciendi locum dare, cum tradit, Romanum Symbolum additamen-

tis tunc caruisse, cum scriberet, « propterea quod nulla illic hæresis sumpisset exordium; in cæteris autem locis, quantum intelligi datur, propter nonnullos hæreticos, addita quædam videri, per quæ novellæ doctrinæ sensus crederetur excludi. »

XII. Inde enim videor mihi non improbabilius concludere, necessitatem accessionis faciendæ tunc extitisse, cum capitales tres hæreses Origenis, Manichæi, et Arii in Romanam Ecclesiam irrepere conatæ sunt. Conatæ sunt vero, et cum liber Origenis *περι ἀρχῶν* Romæ visus est, et cum Manichæi clam latentes, certis indiciiis deprehensi, producti sunt in publicum, et cum Eutychanus error, Ariani soboles quædam, percrebuit.

XIII. Liber *περι ἀρχῶν* temporibus Anastasii I Romam venit; Manichæos insectatus est Leo Magnus ann. 443. Eutychiana hæresis sub eodem Pontifice turbas ubique movit, occasione Latrocinii Ephesini. Adversus Origenis temporalem et mutabilem beatitudinem sanctorum *vita æterna* credita est: adversus Manichæismum de mundi sensibilis a dæmone conditione, *factor cæli et terræ*: adversus Arii errorem, quod nulla fuerit in Christo anima, *descensus ad inferos* animæ, cum corpus jaceret in sepulcro.

XIV. Hæc sola quidem triplex additio accessit ad Symbolum, prout tradebatur catechumenis, et in baptismo reddebatur: sed longe major videtur facta, cum ab ordinandis, ut fidem suam puram erroris probarent, proferebatur. Id constat ex symbolo Gregorii Magni, quod quam diversum sit a vulgari, nemo non videt.

XV. Septimo sæculo, cum summi Pontifices ordinarentur, jam non symbolum, quod antea fiebat; sed pro Symbolo fuit forma fidei, ejusmodi exhibetur in Diurno. Obtinuit illa vero, non tantum ad decimum saltem sæculum, quo vivebat Yvo Carnotensis, sed etiam ad tempora Basileensis Concilii, ut postea dicetur: Yvo enim aperte satis innuit, suis etiam temporibus, summos Pontifices in ordinatione professionem illam emisisse, cujus non mediocrem partem ex Diurno refert, et Basileenses hanc exigunt ab ordinando Pontifice.

163 XVI. Oritur etiam quarta quæstio, quo tempore commutatio Symboli in formam fidei Diurno contentam facta sit? Factam opinor, postquam prioribus sex Conciliis œcumenicis religionis Christianæ principia duo, consubstantialitas personarum divinarum, et Incarnationis veritas, constituta essent: tunc enim Concilia recipere, et hæreses, quas proscripsissent, execrari, indultitata fuit *ὀρθοδοξία* nota.

XVII. Oritur et quinta, an sine discrimine, summi Pontifices aliique Episcopi, saltem qui Romæ consecrabantur, sive forenses essent, sive ordinationi sedis Apostolicæ subditi, suam profiterentur fidem. Fuit illud vel maximum discrimen, quod Pontifices sancto Petro *ἀμείσως*, Episcopi successoribus sancti Petri, fidem sacramento obligarent.

XVIII. Oritur et hæc postrema, quam verum sit, aut potius quo examine egcat, quod Euthymius Zy-

gabenus tit. xii suæ Panopliz refert, ex Photii Constantinopolitani dissertatione de Spiritu sancti processione, « usque ad tempora Sergii Constantinopolitani (ordinatus est anno 608), Romanos Pontifices in episcopatus sui exordio, fidei, quam profitebantur, literis canonicis ad sedes omnes Patriarchales transmissis, Symbolum sine mutatione inseruisse. » Primo enim mutatio, de qua loquitur, ea sola est, qua Spiritus sanctus a Patre Filioque procedere diceretur. Deinde, quod ait, summos Pontifices, et Symbolum suis canonicis adjunxisse usque ad tempora Sergii Constantinopolitani, et in suo Symbolo non posuisse processionem Spiritu sancti a Patre et Filio, refellitur exemplo Gregorii Magni, qui sedere cœpit ann. 590, siquidem, et in Symbolo suo professus est Spiritum sanctum a Patre et Filio procedere, et suis ad Patriarchas literis Symbolum non adjunxit.

XIX. Quod pertinet ad Synodicas literas, quas summi Pontifices, statim atque Apostolicam sedem ascendissent, ad Patriarchas Patriarchisque suppare Antistites, dabant, præter ea quæ dicta sunt in notis, non abs re queri possunt ista septem : quam antiquus fuerit ille mos, quando cœperit, ad quos Synodice mitterentur, quid continerent, quis mittendi finis, quando desierunt mitti, quorum Pontificum Synodice ad nos pervenerint?

XX. Veterem fuisse morem docet Gelasius epistola i ad Euphemium, ii ad Laurentium Lignidenœm Præsulem, et iii ad Dardaniz Episcopos. Ad Euphemium enim Constantinopolitanum conquerentem, quod synodicam nondum a Gelasio accepisset, respondet Pontifex in hæc verba : « Apostolicam sedem institutam sibi noviter Sacerdotem, præeuntibus oportuisse dixisti literis indicare. Fuit quondam Ecclesiastica vetus hæc regula apud Patres nostros, quibus una Catholica Apostolicaque communio ab omni prævaricatorum libera pollutione constabat : **164** nunc autem cum societatem præferre malitis extraneam, quam ad beati Petri purum redire illibitumque consortium, quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena ? quomodo dispositionis Apostolicæ antiqua fœdera præbeamus hominibus communionis extraneæ ? »

Ad Laurentium in Macedonia Episcopum : « Quia mos est Romanæ Ecclesiæ Sacerdoti noviter constituto, formam fidei suæ ad sanctas Ecclesias prærogare; hæc eadem compendiosa nimis brevitate studii renovare, ut sub qua fide vivendum sit, secundum statuta Patrum, in hac nostra epistola, propter breviter, sine fastidio lector agnoscat. »

Ad Episcopos Dardaniz : « Regimen Apostolicæ sedis adepti, strepitu publico retardante, commissum nobis sacræ dispensationis officium, propriis, ut mos erat, literis nequivimus indicare, quo vestra fraternitas de communionis Domini munere nobiscum gratuletur. » Tum adversus grassantem hæresim Eutychianam exponit fidem, et sub finem addit : « Hæc

PATROL. CV.

A autem vestra dilectio etiam ad contiguas sibi quasque Provincias, vicinosque Pontifices faciat pervenire, ut Ecclesiarum Præsides, universæ veritatis instructione percepta, mortiferam declinare valeant falsitatem. »

XXI. Sed quando Ecclesiastica hæc, quæ fuit apud Patres, vetus regula initium acceperit, obscurum est : licet tamen veritatis aliquid videre, si modo distinguantur duo in ejusmodi literis, alterum quod renuntiarent de ordinatione, alterum quod fidei expositionem contineret. Opinari siquidem non improbabilius quispiam possit, primum fuisse semper, in eamque rem utiliter proferri testimonium Cypriani ad Cornelium recens ordinatum rescribentis : secundum, hujus licet mentio non reperiat ante Gelasii tempora, extitisse tamen longe antea, ortumque duxisse, jam inde a temporibus Aureliani Imperatoris, id est, circiter annum Christi 270.

Nam Gelasius anno 493 testatur « morem fuisse Romanæ Ecclesiæ Sacerdoti noviter constituto, formam fidei suæ ad Sanctas Ecclesias prærogare. » Mos ille igitur jam dudum obtinuerat. Testatur etiam, fuisse veterem apud Patres regulam : ergo obtinuerat ex longo tempore. Sed ex quo? Non sane ab origine Ecclesiæ, neque primis duobus sæculis, siquidem nec ullum extat vestigium, nec ulla conjiciendi ratio, cum tunc lateret Ecclesia, minitantibus undique Imperatoris mucronibus.

Restat ergo, ut mos ille tunc ortus sit, cum fides Ecclesiæ Romanæ patefieri potuit publice, ipsis etiam volentibus Imperatoribus, ut esset credendi norma et orthodoxiæ regula. Id vero contigit sub Aureliano primum, deinde sub Constantino : nam Aurelianus, quamvis ethnicus, adversus Paulum Samosatenum ab Synodo II Antiochena exautoratum sancivit, ut illi Ecclesiæ Antiochenæ domus tribuere, cui Romanæ Ecclesiæ Episcopus tribuendam censeret, quasi **165** diceret, eum haberi debere Catholicum Ecclesiæ Antiochenæ Præsulem, cujus fidem Romanæ Ecclesiæ Episcopus probaret.

Constantinus vero, qui Ecclesiam a servitute eripuit, fecit, ut quod habet a Christo Ecclesia Romana docendi fidem orbis privilegium, in actum libere erumperet, et ab omnibus agnosceretur.

Hæc igitur opinio menti meæ insedit, jam inde ab ætate Aureliani Episcopum Romanum, cum primum succederet in sedem Petri, qui jussus est fratres suos confirmare, ad omnem Dei populum formam fidei suæ, id est, catholicæ, misisse.

XXII. Mittebat vero ad Patriarchas, ut antea diximus, suppareque Patriarchis Præsules autocephalos. Id constat partim ex Gelasio, partim ex Gregorio Magno : nam ille ad Macedones, et Dardanos epistolas dedit, hic ad Joannem Constantinopolitanum, Eulogium Alexandrinum, Gregorium Antiochenum, Joannem Hierosolymitanum, et Anastasium itidem Antiochenum literas a paribus, quibus suæ fidei professionem complexus est (*Lib. 1 ep. 24*).

Observandum porro ex Gelasio et Gregorio, Pontifices Synodicas suas ad Præsules schismate divisos non misisse; misisse vero ad eos, qui etsi dejecti per vim et injuriam forent de throno, manebant tamen in communione sedis Apostolicæ factum improbantis. Nam Gelasius neque ad Joannem Constantinopolitanum scripsit, neque ad Thessalonicensem Episcopum, propterea quod uterque erat Acaciano schismate impeditus; scripsit tamen, et ad Dardanos subjectos Constantinopolitano Patriarchæ, et ad Laurentium Ligidensis Ecclesiæ Præsulem Thessalonicensi subditum, ut ne carerent communione fidei, qui suis Primatibus schismaticis non consentiebant.

Dedit literas Gregorius ad Anastasium illum nobilem, qui dicitur Sinaita, ex Antiochena sede per injuriam expulsum, perinde ac ad alios Patriarchas, licet in ipsius locum inductus esset Gregorius; imo parilem epistolam dedisse non contentus, aliam misit, ubi post alia: « Præterea, sicuti Patriarchis aliis paribus vestris, Synodicam vobis Epistolam direxi, quia apud me semper hoc estis, quod ex omnipotentis Dei munere accepistis esse, non quod ex voluntate hominum putamini non esse. »

XXIII. Synodica porro continebat tria vel quatuor: nuntium de ordinatione summi Pontificis, formam fidei, precum expostulationem, atque etiam exhortationem ad munus implendum. Id constat partim ex Synodica Gregorii Magni, partim ex Diurni formulis.

XXIV. Ex his apparet, quo fine mitteretur, nimirum, ut Christi ovile foret unum, ut oves pastoris sui vocem audirent et sequerentur, ut Ecclesiæ unitas, cujus vinculum est fides, ac membrorum capitique consensio, integra servaretur: nam literis, et pastor oves, **166** cum darentur; et oves pastorem, cum reciperentur, agnoscebant.

XXV. Obtinuit mos ille, quamdiu Ecclesia Orientalis ab Occidentali non recessit. Postquam vero durum schisma alteram ab altera distrahit, jam non fuit opportunum, neque scribere fidei formam ad homines, qui sedem Apostolicam erroris arguerent: neque caritatis paternæ vinculo complecti eos, qui per superbiam amplexus paternos repellerent.

XXVI. Paucorum porro pontificum Synodicæ ad nos pervenerunt. Curiose inquisivi, nec inveni plures extra Diurnum, quam quatuor Gelasii I, Pelagii I, Gregorii Magni, et Leonis IX, si tamen hæc postrema, exacte loquendo, Synodica dici debet. Ista hunc in locum referre operæ pretium est: collatæ enim cum his, quas Diurnus exhibet, non mediocriter ad ecclesiasticam doctrinam conducunt.

XXVII. Gelasius igitur in epistola mox laudata ad Laurentium Ligidensem: « Confitemur, inquit, Dominum nostrum Jesum Christum Filium Dei unigenitum, arte omnia quidem sæcula, sine principio, ex Patre natum secundum deitatem; in novissimis autem diebus de sanctissima Virgine Maria eundem incarnatum, et perfectum hominem ex anima ratio-

nali et corporis susceptione, hominison Patri secundum Deitatem, et hominison nobis secundum humanitatem: duarum enim naturarum perfectarum unitas facta est ineffabiliter, propter quod unum Christum eundem Filium Dei et hominis, unigenitum a Patre, et primogenitum ex mortuis confitemur: scientes quod quidem coæternum sit suo Patri secundum divinitatem, secundum quam opifex est omnium, et nasci dignatus sit, post consensionem sanctissimæ Virginis, cum dixit ad Angelum: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* »

« Ineffabiliter sibi ex ipsa ædificavit templum, et sibi univit, quod non coæternum de sua substantia e cœlo detulit corpus, sed ex massa nostræ substantiæ, hoc est, ex Virgine hoc accipiens, et sibi uniens, non Deus Verbum in carnem versus est, neque ut phantasma apparuit, sed inconvertibiliter et incommutabiliter suam conservavit essentiam, primitiasque naturæ nostræ suscipiens, sibi univit.

« Nam Deus Verbum has nostræ naturæ primitias multa sibi bonitate unire dignatus est, qui non permixtus, sed in utriusque substantia unus et ipse visus, secundum quod scriptum est: *Solvite templum istud, et in tribus diebus resuscitabo illud.* Solvitur enim Christus Jesus, secundum meram substantiam, quam suscepit, et solum suscitavit proprium templum, hoc ipse secundum divinam substantiam, secundum quam et omnium artifex est.

« Nunquam autem post resurrectionem unitio nostræ naturæ discessit a proprio templo, nec discedere potest propter ineffabilem suam benignitatem, sed est ipse Dominus Jesus Christus passibilis et impassibilis; **167** passibilis secundum humanitatem, impassibilis secundum divinitatem.

« Suscitavit igitur suum templum Deus Verbum, et in se naturæ nostræ resurrectionem et renovationem operatus est, et hanc Dominus Christus noster Deus, postquam resurrexit a mortuis, discipulis suis ostendebat dicens: *Palpate me et videte quoniam Spiritus carnem et ossa non habet, quemadmodum me videtis habere.* Non dixit, quemadmodum me dicitis esse, sed habere: ut et qui habet, et qui habetur considerans, non permixtionem, non conversionem, non mutationem, sed unitatem factam respicias. Propterea et fixuras clavorum, et fixationem lanceæ demonstravit, et cum discipulis manducavit, ut per omnia resurrectionem nostræ naturæ in se renovatam doceret.

« Et quia secundum beatam divinitatis substantiam inconvertibilis est, incommutabilis, impassibilis, immortalis, nullius indigens, perficiens omnia, passiones permisit proprio inferri templo, quod virtute propria suscitavit, et per propriam perfectionem templi sui, renovationem nostræ naturæ operatus est.

« Qui autem dicunt subtilem hominem Christum, aut passibilem Deum, aut in carnem versum, aut congenitum habuisse corpus, aut de cœlo hoc detu-

lisse, aut phantasma esse, aut mortalem dicentes. Deum Verbum indiguise, ut a Patre suscitaretur, sine anima corpus, aut sine sensu hominem suscepisse, aut duas substantias Christi, secundum permutationem confusas, unam factam fuisse substantiam; et non confitentes Dominum nostrum Jesum Christum duas esse naturas inconfusas, unam autem personam, secundum quod unus Christus, unus idem filius, istos anathematizat Catholica et Apostolica Ecclesia. »

Expositio ista fidei, tota quanta est, pertinet ad veritatem incarnationis adversus hæreses ea tempestate grassantes, quas inter Apollinariana, Nestoriana, et Eutychiana eminebant.

XXVIII. Pelagius I in epistola ad Regem Childbertum, apud quem calumniose accusatus fuerat, quasi de incarnatione Verbi divini non perinde sentiret, ac S. Leo, post laudatum, quem aliis literis receperat, Leonis tomum, priorumque quatuor Synodorum honorificam mentionem.

« Credo, inquit, in unum Deum, Patrem et Filium et Spiritum sanctum, Patrem scilicet omnipotentem, sempiternum, ingenitum : Filium vero ex ejusdem Patris substantia genitum, ante omne omnino vel temporis vel cujusquam initium, de omnipotente omnipotentem, æqualem, consempternum, et consubstantiali genitori : Spiritum quoque sanctum omnipotentem, utrique, Patri scilicet ac Filio, æqualem, consempternum atque consubstantiali, qui ex Patre intemporaliter-coægens, Patris est Filiique Spiritus. Hoc est tres personas, sive tres subsistentias unius essentiæ, sive naturæ, unius virtutis, unius operationis, unius beatitudinis, **168** atque unius potestatis, ut trina sit unitas, et una sit Trinitas, juxta vocem Dominicæ veritatis, dicentis : *Ite, docete omnes gentes, baptisantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.*

« In nomine, inquit, non nominibus, ut et unum Deum, per indistinctum divinæ essentiæ nomen ostenderet, et personarum discretionem suis demonstratam proprietatibus edoceret : quia dum tribus unum deitatis nomen est, æqualitas ostenditur personarum, et rursus æqualitas personarum nihil extraneum, nihil accidens in eis permittit intelligi : ita ut et unusquisque eorum verus perfectusque sit Deus, videlicet ex plenitudine divinitatis, nihil minus in singulis, nihil amplius intelligatur in tribus.

« Ex hac autem sancta et beatissima atque consubstantiali Trinitate, credo atque confiteor, unam personam, id est, Filium Dei, pro salute humani generis, novissimis temporibus descendisse de cælo, nec patriam sedem, nec mundi gubernacula relinquente, et S. Spiritu superveniente in beata Virgine Maria, atque obumbrante ei virtute Altissimi, eundem Verbum ac Filium Dei in utero ejusdem sanctæ Virginis Mariæ clementer ingressum, et de carne ejus sibi unisse carnem anima rationali et intellectuali animatam.

« Nec ante creatam esse carnem, et postea super-

venisse Filium Dei, sed sicut scriptum est : Sapiencia ædificante sibi domum, mox carnem in utero Virginis, mox Verbi Dei carnem factam, exindeque, sine ulla permutatione aut conversione Verbi carnisque naturæ, Verbum ac Filium Dei factum hominem, unum in utraque natura, divina scilicet et humana, Christum Jesum, Deum verum, eundemque verum hominem processisse, id est, natum esse, servata integritate maternæ virginitatis, quia sic eum virgo permanens genuit, quemadmodum virgo concepit. Propter quod eandem beatam Virginem Mariam Dei genitricem verissime constemur : peperit enim incarnatum Dei Verbum.

« Est ergo unus atque idem Jesus Christus verus Filius Dei, et idem ipse verus filius hominis, perfectus in deitate, et idem ipse perfectus in humanitate, ut pote totus in suis, et idem ipse totus in nostris : sic per secundam nativitatem sumens ex homine matre quod non erat, ut non desisteret esse quod per primam, qua ex Patre natus est, erat.

« Propter quod eum ex duabus et in duabus manentibus indivisis inconfusisque credimus esse naturis. Indivisis quidem, quia et post assumptionem naturæ nostræ unus Christus Filius Dei permansit et permanet : inconfusis autem, quia sic in unam personam atque subsistentiam adunatas credimus esse naturas, ut utriusque proprietate servata, neutra converteretur in alteram. Ac propterea, sicut sæpe diximus, unum eundemque Christum esse verum Filium Dei, et eundem ipsum verum filium hominis constemur, consubstantiali Patri secundum deitatem, consubstantiali nobis eundem secundum humanitatem, per omnia nobis similem absque peccato, passibilem carne, eundem ipsum impassibilem deitate.

169 « Quem sub Pontio Pilato sponte pro salute nostra passum esse carne constemur, crucifixum carne, mortuum carne, resurrexisse tertia die, glorificata et incorruptibili eadem carne, et conversatum post resurrectionem cum discipulis suis ac multis modis evidenter eis ostendisse sui corporis veritatem, et quadragesimo die videntibus eisdem discipulis ascendisse in cælos; sedere etiam ad dexteram Patris, credo et confiteor, secundum testificationem angelorum, sicut ascendit in cælos, ita venturum judicare vivos et mortuos. Omnes enim homines ab Adam usque ad consummationem sæculi natos et mortuos, cum ipso Adam ejusque uxore, qui non ex aliis parentibus nati sunt, sed alter de terra, altera autem de costa viri, creati sunt : tunc resurrecturos esse confiteor, et ad stare ante tribunal Christi, ut recipiat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bona, sive mala; et justos quidem per largissimam gratiam Dei, ut pote vasa misericordiæ in gloriam præparata, æternæ vitæ præmiis donaturum, in societate videlicet angelorum, absque ullo jam lapsu sui metu, sine fine victuros : iniquos autem, arbitrio voluntatis propriæ, vasa iræ apta in interitum permanentes, qui viam Domini, aut non agno-

verunt, aut cognitam diversis capti prævaricationibus reliquerunt, pœnis æterni atque inextinguibilis ignis, ut sine fine ardeant, justissimo iudicio traditurum.)

Nullus sermo fit de V Synodo, quoniam adhuc in Galliis male audiebat, quasi Calchedonensi repugnaret: fit autem de prædestinatione et vasis misericordiæ, propterea quod quæstiones ea de re adhuc movebantur in regno Childeberti, quamvis Arausicana II Synodus habita ann. 529 sententiam dixisset, eamque Bonifacius II confirmasset.

XXIX. Gregorius I ad Patriarchas scribens more majorum, post expositas prolixè oneris pastoralis difficultates, imploratasque fratrum preces, quibus ad implendum munus juvetur, sic habet: « Præterea, quia corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem, sicut sancti Evangelii quatuor libros, sic quatuor Concilia suscipere et venerari me fateor.... » Quintum quoque Concilium pariter veneror, etc., quæ pag. 160 allata sunt.

XXX. Quinque Synodorum susceptio fuit his temporibus plena certa fidei Catholicæ expositio. Quinqueque idcirco facta est distinctior expressiorque mentio, quoniam a multis nondum recepta fuerat, et in ipsa quoque Italia, vicinisque locis schismatici adhuc movebant turbas, a quibus se discernere, Catholicorum intererat.

§ IV. De prima professione fidei.

XXXI. Hactenus de professionibus fidei generaliter, nunc de singulis: et de prima quidem observavimus duo: alterum, 170 eam circa septimum sæculum successisse Symbolo, quod eo usque in usu fuerat, pro temporibus tamen additamenta quædam passum: alterum, suis et ipsam accessionibus affectam fuisse, prout a septimo sæculo, quo usurpari cœpit, recessum est longius ad tempus, quo desiit: utrumque abunde in notis probatum est.

XXXII. Restat inquirere, pro tempore desierit: erat adhuc in usu ætate Yvonis Carnotensis, ut in præfatione diximus, id est, ann. 1115, imo et anno 1294, quo anno Bonifacius VIII S. Celestino V successit: eam enim in ordinatione sua emisit, ut est apud Bzovium, ex Ms. Vatic. Libet initium huc adducere: « In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis. Amen. Anno Dominicæ Incarnationis millesimo ducentesimo nonagesimo quarto, Indictione octava. Ego Benedictus Cajetanus S. R. E. diaconus cardinalis, et electus, ut flammam per Dei gratiam. » Cætera, quæ sequuntur, sunt eadem omnino, quæ in Baroniana.

XXXIII. Videtur desiisse sæculo sequenti: nam Constantienses eam velut antiquatam aliquatenus revocare velle ad usum visi sunt, cum sess. 39 statuerant, qua formula summus pontifex, antequam ipsius electio publicaretur, fidem suam profiteretur. Sic enim edicunt:

« Quanto Romanus pontifex eminentiori inter mortales fungitur potestate, tanto clarioribus ipsum decet fulciri fidei vinculis, et sacramentorum ecclesia-

sticorum observandis ritibus alligari. Eapropter ut in futurum Romani pontificis, in suæ creationis primordiis, singulari splendore luceat plena fides, statuimus et ordinamus, quod deinceps quilibet in Romanum pontificem eligendus, antequam sua electio publicetur, coram suis electoribus publice confessionem et professionem faciat infra scriptas.

« In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

« Anno a Nativitate Domini millesimo, etc. Ego N. electus in Papam, omnipotenti Deo, cujus Ecclesiam suo præsidio regendam suscipio, et beato Petro Apostolorum Principi, corde et ore profiteor, quamdiu in hac fragili vita constitutus fuero, me firmiter credere et tenere sanctam fidem catholicam, secundum traditiones Apostolorum, generalium Conciliorum, et aliorum sanctorum Patrum, maxime autem sanctorum octo Conciliorum generalium, videlicet primi Nicæni, secundi Constantinopolitani, tertii Ephesini, quarti Calchedonensis, quinti et sexti Constantinopolitanorum, septimi item Nicæni, octavi quoque Constantinopolitani, necnon Lateranensis, Lugdunensis, et Viennensis, generalium etiam Conciliorum; et illam fidem usque ad unum apicem immutatum servare, et usque ad animam et sanguinem confirmare, defensare, et prædicare. Ritus pariter Sacramentorum Ecclesiasticorum catholicæ Ecclesiæ traditum omnimodo prosequi et observare.

171 « Hanc autem professionem meam per notarium Scriptorium sanctæ Romanæ Ecclesiæ, me iubente, scriptam propria manu subscripsi, et tibi omnipotenti Deo pura mente et devota conscientia super tali altari, etc., sinceriter offero, in præsentia talium, etc. Datum, etc. »

XXXIV. Idem decreverunt Basileenses, eandemque statuerunt formam consensus, ut loquuntur, nisi quod conciliis addiderunt Basileense, et confessioni pollicitationem atque juramentum. « Polliceor etiam fideliter laborare pro tuitione fidei catholicæ, et extirpatione hæresum ac errorum, reformatione morum, ac pace in populo Christiano. Juro etiam prosequi celebrationem Conciliorum generalium, et confirmationem electionum, juxta decreta sacri Basileensis Concilii. Hanc autem professionem, etc. »

D Ad hæc formam adjunxerunt, qua singulis annis summus pontifex, anniversario die suæ exaltationis, inter missarum solemnias, a primo cardinali, de officio moneretur: quæ forma nonnihil habet simile monitis, quæ recens ordinatus episcopus a summo pontifice accipiebat, ut est in capite III Diurni, tit. IX.

XXXV. Cum ab ordinatione Bonifacii VIII ad decretum Constantiense effluerit anni circiter 123, necesse est, eo temporis intervallo antiquatam esse veterem formulam. Incertum vero, qua definite intervalli parte: incertum etiam, quam ob causam. Neque enim audiendi sunt sedis apostolicæ importuni quidam obtrectatores, qui quæ somniant, temere effutunt, desiisse usum formulæ, in qua mentio fit

Conciliorum, cum moveri cœpit quæstio, de pontificum et conciliorum autoritate comparata.

XXXVI. Non alia porro emissa est in ordinatione forma professionis a S. Celestino V, quam quæ a Bonifacio successore : quare ea etiam verba protulit sanctissimus pontifex, quæ in forma fidei habentur : « Profiteor tibi, beate Petre Apostolorum Princeps, sanctæque tuæ Ecclesiæ, quam hodie tuo præsidio regendam suscipio, quod quamdiu in hac misera vita constitutus fuero, ipsam non deseram, non relinquam, non abnegabo, non abdicabo aliquatenus, nec ex quacumque causa, cujuscumque metus vel periculi occasione dimittam, nec me segregabo ab ipsa. »

XXXVII. Atque hinc præsertim argumentum suppetebat Bonifacii octavi hostibus, cur S. Celestini obdicationem illegitimam jactarent : quippe factam contra solemnem promissionem Deo Ecclesiæque factam. Verum hujus quæstionis nihil superest, quod prudenter tractari possit, post Bonifacii constitutionem Corporis Juris Canonici insertam, et Ægidii Romani aliorumque libros.

172 § V. De secunda professione fidei.

XXXVIII. De secunda vero id nunc tractandum, quod attingimus in notis, lectore ad hunc locum remisso, si de sermone S. Leonis in die ordinationis habito edoceri vellet.

XXXIX. Sermonem hunc, qui primus omnium a sancto Pontifice dictorum numeratur, editi Codices, etiam qui nuper, factum dicunt in die anniversario assumptionis ejus ad Romanæ sedis culmen et onus. Irrepisse vocem hanc *anniversario*, sermo ipse docet, seque habitum in ipso assumptionis die evidenter ostendit; quod quia nonnullus est ad historicam veritatem momenti, et apprime congruit loco, in quo versamur, exponendum est manifestius, ac comprobandum; sed prius proferendus sermo totus :

« *Laudem Domini loquatur os meum, et nomen sanctum ejus anima mea ac spiritus, caro et lingua benedicat (Psal. cxliv, v. 21).* Quia non verecundæ, sed ingratiæ mentis indicium est, beneficia tacere divina; et satis dignum est, a sacrificiis Dominicæ laudis obsequium consecrati Pontificis inchoare; quia in humilitate nostra memor fuit nostri (Psal. cxxxv, v. 23) Dominus, et benedixit nobis; quia fecit mirabilia magna solus (Ibid. v. 5), ut præsentem me cerneret vestræ sanctitatis affectio, quem fecerat necessitas longæ peregrinationis absentem.

« Ago igitur Deo nostro gratias, et semper acturus sum pro omnibus quæ tribuit mihi (Psal. cxv, v. 3) : vestri quoque favoris arbitrium debita gratiarum actione concelebro, evidenter intelligens, quantum mihi possint reverentiæ, amoris et fidei, studia vestræ dilectionis impendere, animarum vestrarum salutem pastorali sollicitudinè cupienti, qui tam sanctum de me, nullis admodum præcedentibus meritis, judicium protulistis.

« Obsecro igitur per misericordias Domini, juvate votis, quem desideris expetiistis, ut et Spiritus gra-

tia maneat in me, et judicia vestra non fluctuent, præstet in commune nobis omnibus pacis bonum, qui vobis unanimis studia infudit : ut omnibus diebus vitæ meæ in omnipotentis Dei servitium, et ad vestra paratus obsequia, cum fiducia possim Dominum deprecari : *Pater sancte, conserva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi (Joan. xvii, v. 11)*, semperque proficientibus vobis ad salutem, *magnificet anima mea Dominum (Luc. i, v. 46)*, et in futuri retributione judicii ita mihi apud justum judicem sacerdotii mei ratio subsistat, ut vos mihi per bona opera vestra sitis *gaudium*, vos *corona (I Thess. ii, v. 19)*, qui bona voluntate sincerum præsentis vitæ testimonium præstitistis.

« Honorabilem igitur mihi, dilectissimi, hodiernum diem fecit divina dignatio, quæ dum humilitatem meam in summum gradum provehit, quod neminem suorum sperneret, demonstravit : unde etsi necessarium **173** est trepidare de merito, religiosum est tamen gaudere de dono, quoniam qui mihi oneris est autor, ipse mihi flet administrationis adjutor : et ne sub magnitudine gratiæ succumbat infirmus, dabit virtutem, qui contulit dignitatem.

« Recurrente igitur per suum ordinem die, quo me Dominus Episcopalis officii voluit habere principium, vera mihi in gloriam Dei causa est lætandi, qui mihi, ut multum a me diligeretur, multa dimisit; et ut mirabilem faceret gratiam suam, in eum munera sua contulit, in quo meritorum suffragia non invenit. Quo opere suo Dominus, quid cordibus nostris insinuat, quidve commendat, nisi ut de justitia sua nemo præsumat, et de ipsius misericordia nemo diffidat? Quæ tunc evidentiùs præminet, quando peccator sanctificatur, et abjectus erigitur. Neque enim de qualitate nostrorum operum pendet cœlestium mensura donorum, aut in isto sæculo, in quo tota *vita tentatio est (Job vii, v. 1)*, hoc unicuique retribuitur, quod meretur, ubi si *iniquitates Dominus observaret, nullus judicium suum sustineret (Psal. cxlix, v. 3)*.

« *Magnificate ergo, dilectissimi, Dominum mecum, et exaltemus nomen ejus in invicem (Psal. xxxiii, v. 4)*, ut tota ratio celebritatis hodiernæ ad laudem sui referatur autoris : nam quod proprie ad affectum animi mei pertinet, confiteor me plurimum de omnium vestrum devotione gaudere; cumque hanc venerabilium consacerdotum meorum splendidissimam frequentiam video, angelicum nobis in tot sanctis sentio interesse conventum. Nec dubito nos abundantiore hodie divinæ præsentis gratia visitari, quando simul adsunt, et uno lumine micant tot speciosissima tabernacula Dei, tot membra excellentissima corporis Christi.

« Nec abest, ut confido, ab hoc cœtu etiam beatissimi apostoli Petri pia dignatio et fida dilectio : nec vestram devotionem ille deseruit, cujus nos reverentia congregavit. De vestro itaque et ipse gaudet affectu, et in consortibus honoris sui observantiam Dominicæ institutis amplectitur, probans ordina-

tasimam otius Ecclesiae charitatem, qua in Petri A sede Petrum forte suspicit, et a tanti amore pastoris, nec in persona tam imparis tepescit hæredis.

Ut ergo hæc pietas, dilectissimi, quam erga humilitatem meam unanimiter exhibetis, fructum sui studii consequatur, misericordissimam Dei nostri clementiam supplices obsecrate, ut in diebus nostris expugnet impugnantes nos, muniat fidem vestram, multiplicet devotionem ac dilectionem, augeat pacem, meque servulum suum, quem *ad ostendendas divitiarum gratiæ suæ*, gubernaculis Ecclesiae voluit præsidere, sufficientem tanto operi, et utilem vestræ defensionis dignetur efficere, et ad hoc tempora nostræ servitutis extendere, ut proficiat devotioni, quod fuerit largitus ætati, per Christum Dominum nostrum. Amen.

174 XXXX. Si attentius sermo consideretur, singulaque ipsius diligentius perpendantur, confectum fatebitur quisque, id quod intendimus. Quorsum enim verba hæc : « Dignum est a sacrificiis Dominicæ laudis obsequium consecrati pontificis inchoare, etc., ut præsentem me cerneret vestræ sanctitatis affectio, quem fecerat necessitas longa peregrinationis absentem, etc.; vestri quoque favoris arbitrium debita gratiarum actione concelebro, etc. Obsecro igitur, jurate votis, quem desiderii expetiistis, ut et Spiritus gratiæ in me maneat, et judicia vestra non fluctuent, etc. Honorabilem igitur mihi hodiernum diem fecit divina dignatio, quæ dum humilitatem meam in summum gradum provehit, etc. Recurrente igitur die, quo me Dominus Episcopalis officii voluit habere officium, etc. »

XXXXI. Quorsum, inquam, hæc verba, si anniversarius dies significari debeat et non ipsemet natalis? Quorsum dicitur, *obsequium consecrati Pontificis inchoari*? Quorsum mentio *reditus a longa peregrinatione*? Quorsum actio gratiarum pro electione? Quorsum præsentis temporis verbum *provehit*, si jam unum saltem annum totum in Pontificali sede transegisset?

XXXXII. Iis igitur, a quibus tituli sermonibus Leonis additi sunt, imposuerunt hæc voces, *Recurrente igitur die, quo me Dominus Episcopalis officii voluit habere principium*. Visæ sunt enim recursum anniversarii diei, et non solius feriæ, post septem hebdomadas, innuere.

XXXXIII. Adde quod adjuncta omnia historica electionis assumptionisque idipsum ostendunt: nam cum Sixtus præcessor exisset e vita die 28 Martii, Leo qui procul in Galliis, ad reconciliandos Aetium et Albinum dissidentes, versabatur, unanimi studio electus est, missaque legatione, Romam, quo post quadraginta dies venit, ad pontificatum ineundum revocatus; quo temporis intervallo et mira quadam pace omnia transacta sunt, et plurimi Præsules ad ordinationis festivitatem confluerunt, et maximo omnium plausu peracta consecratio, recurrente electionis die, ut scilicet, qui electus fuerat feria 6 quæ dies 29 Martii, ordinaretur eadem feria, quæ dies 10

Marii, cum vacasset nimirum sedes amplius 40 diebus, ut est in Chronico credito Prosperi, vel ut habetur apud emendatum Anastasium, 42 diebus.

§ VI. *De causa Honorii summi Pontificis, et VI Synodis generalis.*

Attigimus etiam in notis ad hanc professionem, pauca de Honorio papa, qui tamen in ea damnatur: operæ pretium est, de causa tanta disserere, quoniam a variis varie agitur, et ex eo loco **175** in quo versamur, definiri potest, quomodo diximus in Præfatione, id est, salva sedis Apostolicæ et œcumenicæ Synodi reverentia.

I. Anceps visa est in hunc usque diem difficilisque illa causa, non ipsa per se, opinor, sed quoniam animorum affectio autores in partes divisit: omnes enim fere ad disputationem afferunt præjudicatam sententiam, aliis Honorium nolentibus a sexta Synodo damnatum, aliis aliquid contrarium vehementer volentibus. Qui nolunt damnatum, illi ut plurimum contendunt acta Synodi, quæ habentur, esse corrupta; sunt tamen ex iis qui Synodum errasse pugnent. Qui damnatum volunt, hi partim affirmant Synodum errasse, partim Honorium Monothelismi insimulant: atqui tria hæc corrupta esse acta, errasse Synodum, Honorium Monothelitam fuisse, difficilia creditu, imo improbabilia merito videri queunt: nam corrupta esse acta, nemo nunc affirmanter defenderit, qui bona fide rem agat; reliqua autem duo offendunt animos eorum, qui vel Synodum, cui præsedit Spiritus sanctus; vel sedem Apostolicam, in qua fides Petri immobiliter manet, venerantur et colunt.

II. Operæ pretium est, incredibilitatem horum trium demonstrare, ut discussis vanarum commentationum nebulis, veritas affulgens, et actorum integritati, et Synodi sententiæ, et sedis Apostolicæ puritati, honorifice consulat.

III. Ut id vero præstetur, probandum est primo, adulterata non fuisse acta sextæ Synodi, tum ab eadem Synodo Honorium re ipsa damnatum, postea nec illam errasse, nec illum Monothelitarum hæresi infectum fuisse; sed prius de Monothelismo aliquid breviter prælibandum.

IV. Docet tria fides catholica, i. duas esse in Christo naturas, divinam et humanam; ii. eas substantialiter conjungi; iii. conjunctionem hanc substantialem esse tantum hypostaticam. Substantialem naturarum unionem aliqui, cum assequi non valerent, Nestorianismum de duabus in Christo personis cogitarunt; alii cum intelligere non possent substantialem unionem, quæ hypostatica tantum esset, hæresim de una in Christo natura pepererunt. Pecarunt hi et illi, sed priores per defectum, solam unionem *σχιτικὴν* agnoscentes; posteriores per excessum, fingentes, aut Verbum informasse carnem instar animæ ac mentis, aut naturas duas confusas fuisse, aut ineffabilem quamdam alterius in alteram contigisse conversionem, qua fieret, ut cum ante unionem duæ extitissent, post unionem unica rema-

neret, sed quæ tamen alterius speciem retineret, ea-
que se indueret.

V. Primus error fuit Arianorum et Apollinarii; secundus Polemonis; postremus Eutychis, aut Armenorum potius Monachorum, qui deliro seni illuserunt.

VI. Eutyches igitur Incarnationem eo fere modo factam asseruit, 176 quo solent Catholici consecrationem Eucharistiæ, conversione scilicet alterius substantiæ in alteram, specie illius quæ convertitur, remanente alterique adhærente: dicebat nempe naturam humanam, cum *Verbum caro factum est*, conversam ita in Verbum, ut remaneret tamen humana species, qua indutum Verbum perinde incurreret in oculos. ac Christi corpus, specie panis post peractam conversionem remanente obvelatum, ferit sensus.

VII. Inde vero consequentur plurima, sed hæc maxime sex: i. unicam esse reipsa post unionem naturam, cum antea fuissent duæ, itaque interpretabatur Eutyches Cyrilli dictum de una post unionem incarnata Verbi-natura; ii. Christum esse Deum *εὐσυνδῶς*, hominem specie; iii. Verbum vere esse natum ex Virgine, vere passum ac crucifixum; iv. unicam fuisse Christi operationem, unam voluntatem; v. adhæsisse Eutychem Docetis hæreticis, qua parte negabat humanam naturam reipsa manere; vi. consensisse ex parte Ario et Apollinario, perfectam non agnoscentibus in Christo humanitatem.

VIII. Error ille, ut potentissimis duobus nitentur præsidiiis, auctoritate Cyrilli, eminentia quidem, sed credita; et vera Eutychis formidolosaque, propter Chrysaphium Eunuchum, potentia, ita exiguo tempore incredibiliter invaluit: nam et Ægyptum fere totam obtinuit, propter Cyrilli nomen; et Constantinopoli dominata est, propter Chrysaphium; et apud Monachos Orientis altas egit radices, ob Eutychis Monachi famam, ac speciem sanctitatis.

IX. Damnatus est Constantinopoli primum a sancto Flaviano; deinde Romæ a Leone Magno; denique Chalcedone a sexcentis et triginta Patribus: extinctusque videri tunc potuit, et revera erat, nisi alte animis hominum de vulgo insedisset vana quædam opinio, inter Eutychis et Nestorii partes nihil esse medium, et eum qui duas naturas fateretur, adhærere Nestorio; qui unam personam, Eutychi: naturam enim a persona, hoc in negotio, vulgus non discernerebat.

X. Post concilium Chalcedonense Oriens tres in partes scissus est: nam Concilii definitionem alii omnino rejecerunt, alii omnino receperunt: nonnulli partim rejecerunt, partim receperunt: receperunt omni ex parte Catholici, Eutychiani omni ex parte rejecerunt; tertiam viam ingressi sunt, qui a Græcis *διστασιμῶντες*, a Latinis Hæsitantes dicti: ex his ortum Monothelitæ habuerunt.

XI. Nonnulli enim, cum auctoritate Concilii cogerebantur, duas fatèri in Christo naturas, καθ' ἑνότητα unitas, nec adhuc tamen deposuissent animo prælicium illud Apollinarii, quod Cyrillus refert in Apo-

logetico ad Theodosium, uniri substantialiter non posse, sed *σχετικῶς* tantum, quæ singula perfecta essent, atque ita eo requiri, ut aliquid uni desit, quod ab altero suppleatur: cumque illud, quod 177 deesse deberet, in neutra natura reperire possent; utraque enim integra et perfecta inerat Christo, divina quidem, quia simplex est; humana vero, quoniam carni neque anima humana deerat, neque mens. Id in operatione ponendum censuerunt, atque ita unam dixerunt esse Christi operationem et unam *θέλησιν*, seu voluntatem, eamque divinam; unde etiam nacti sunt appellationem Monothelitarum.

XII. Fuerunt, fateor, argumenta alia, quibus se postmodum hæresis stabilire conata est: sed erat præcipuum in eo, quod dixi, præsidium, si modo, quod visum omnibus fere communiter Patribus, Monothelitæ inter Eutychianos, aut Apollinaristas potius censentur: nam alia illa, quæ protulerunt, adducere pro se ipsi quoque potuerunt Nestoriani, qui revera Monothelitæ extiterunt, antequam hoc nomen audiretur: definiebant scilicet Christum hominem a Verbo *ἐπιγγόμενον*, aiebantque hominem divini Verbi merum esse instrumentum, illudque simile ferramenti, quibus artifex utitur, quibusque motum imprimit, cum a se nullum prorsus habeant.

XIII. Inde factum est, ut in epistola Agathonis papæ ad Constantinum imperatorem, quæ in sexta Synodo act. 4 relecta est, inter recensenda testimonia hæreticorum pro una operatione, de Nestorio hæc habeantur. « Item ex libro iv Nestorii hominicolæ, quem inscripsit præclaræ initiationis (*ἐπιτανοῦς μυστικῶς*). Inconfusus custodimus naturas, non secundum substantiam unitas, sed voluntate; propter quod earum unam voluntatem, operationem, et dominationem statuimus, dignitatis æqualitate ostensa. Deus enim Verbum assumens, quem prædestinavit hominem, per potestatis rationem, ad eum non est secretus, propter præstitutum affectum. »

XIV. Quam vero voluntatem Monothelitæ intelligerent, et humanæ naturæ detraberent, facultatem ipsam volendi, an solam operationem, disputant recentiores theologi; sed immerito, ut mihi quidem videtur: controversiam enim fidei, eamque maximam, imprudenter revocant ad levem illam philosophorum quæstionem, utrum facultates animæ reipsa differant ab ipsius substantia; si enim non differant, qui possit abesse volendi facultas, ubi anima est?

XV. Volebant igitur, in quo erant hæretici, humanam in Christo naturam esse instrumentum divinæ personæ: instrumentum, inquam, non quod ageret cum ageretur, ut sentit Ecclesia, sed quod ageretur tantum, aut potius pateretur, instar instrumentorum vitæ expertium, quæ ex se, suoque proprio motu agunt nihil, sed pure patientur ab artifice.

XVI. Ita vero si constituta sit Monothelitarum hæresis, consonant mirifice omnia, quæ vel ipsi

pro se afferunt, vel ipsis Catholici objiciunt. Proferunt illi pro se duo potissimum, nempe quod, cum ita **178** sentiunt, et a damnatis in concilio Chalcedonensi hæreticis recedant longe, et Christi dignitati, ut qui maxime, consulant.

XVII. Damnati sunt, inquit, in Concilio Chalcedonensi Arius, Apollinarius, Nestorius, Eutyches, et confusionis autor Polemon. Ab his recedimus longe, et ab Ario quidem ac Apollinario, quoniam in Christo naturas duas integras perfectasque fatemur; ab aliis autem, propterea quod, et unionem hypostaticam naturarum admittimus, contra Nestorium; et post unionem naturas duas agnoscimus, adversus Eutychem; et confusionem naturarum rejicimus, contra Polemonem.

XVIII. Ad dignitatem Christi, quod huc attinet, B faciunt præsertim duo, unitas, atque inpeccabilitas. Unitati consulere sibi Monothelitæ videbantur: primum, quod uni eidemque Verbo tribuerent omnia, quæ dicuntur de Christo, humana et divina. Deinde, quod non dividerent voces Evangelicas et Apostolicas de Christo. Denique, quod Deum vere natum de Virgine assererent, vereque passum et mortuum.

XIX. Impeccabilitatem Christi illasam servare se jactabant, cum peccati radicem omnem evellerent, pugnam scilicet judiciorum et voluntatum. Neque enim duas in Christo operationes voluntatesque ponebant, sed unicam, quæ Dei foret: sic enim ratiocinabantur. Voluntas eo ipso quod creata sit, peccabilis est: si qua igitur ejusmodi in Christo ponatur, Christus peccabilis dicitur: non est autem C peccabilis Christus: non est igitur in eo voluntas creata. Deinde ubicumque sunt voluntates duæ, et illæ quidem duarum differentium naturarum propriæ, potest esse pugna; sic enim in homine voluntas carnis et voluntas spiritus pugnant. Pugnare vero voluntatem humanam cum divina, peccare est: peccare igitur posset Christus, si humanam haberet voluntatem: peccare autem non potest, non habet igitur humanam voluntatem.

XX. Hæc pro se hæretici, Catholici vero præter varios Scripturæ locos, quibus humana in Christo anima voluntasque probatur, objiciebant potissimum quatuor. I. Quod unius voluntatis assertores cum Docetis, Apollinarianisque, et Nestorianis, ac Eutychianis sentirent. II. Quod repugnarent Apostolo D Christum docenti, fratribus per omnia similem factum, præter peccatum. III. Quod Incarnationis perfectionem tollerent IV. Quod perimerent veritatem redemptionis hominum per Christum.

XXI. Objiciebant ista Catholici, paradoxe quidem in speciem, sed reipsa vere: quantumvis enim verbis catholicis hæretici errorem dissimulant, revera tamen sentiebant, et cum Docetis, saltem ex parte, videbatur enim esse humana in Christo voluntas, quæ nulla erat: et **179** cum Apollinarianis, quia ubi est natura rationis particeps, necesse est etiam esse naturalem ipsius operationem: et cum Eutychianis, quoniam ut omnes Patres adversus Tri-

nitatis ἁποσύνθετον impugnatores assumunt, ubi una est operatio, una quoque natura est: et denique cum Nestorianis, humana siquidem Christi natura, si voluntate propria, quæ libera, careat, merum est Verbi divini instrumentum, operationis naturalis expertus; Christusque aliud nihil est, quam homo a Verbo ἐσπεργούµενος.

XXII. Deinde clamat Apostolus *debuisset Christum per omnia fratribus similari* (Heb. II, v. 17), excepto peccato, ut interpretantur Patres: non potuit vera tanta similitudo intercedere, si Christo defuit, quod in aliis præstantissimum est ἀνθρώπιον, id est, operatio animæ rationalis propria.

XXIII. Postea Incarnatio peracta est eo fine, ut liberaretur homo a servitute peccati: si ergo Verbum voluntatem humanam non assumpsit, eam certe non liberavit, cum tamen ea vel maxime, vel sola per se serviret, quippe quæ propriè sola rea est: Verbum enim non liberavit nisi quod assumpsit, liberatio siquidem efficitur κατὰ τὴν σπουδὴν. ut docent Patres.

XXIV. Denique redimere Christus homines non potuit, nisi merito et satisfactione; nullum vera est meritum, nulla satisfactio, ubi nulla operatio creata libera: nam mereri et satisfacere inferioris est, qui libere actiones passionisque idoneas superiori offenso exhibeat,

XXV. Ex his constat, quæ fuerit Monothelitarum hæresis: negabant scilicet ullam esse in Christo voluntatem liberam præter divinam, quæ humanam moveret, ut purum instrumentum artifex.

XXVI. Illa vero hæresis, ut salutis humanæ caput petebat, ita Catholicorum animos vehementer commovit: senserunt enim continuo agi de summa totius salutis, et id occulte moliri dæmonem, ut per ministros suos, speciem Catholicorum Chalcedonensem fidem profitentium ementitos, persuaderet populis, aut piam esse unius operationis sententiam, aut quæstionem de una vel duabus voluntatibus esse levem, quæ silentio sopiri deberet potius, quam verbis agitari.

XXVII. Inde factum, ut Christianus orbis tres in partes scinderetur; aliis duas operationes singularum Christi naturarum proprias defendentibus; aliis unicam reipsa, eamque Dei propriam dicentibus; aliis denique ab unius aut duarum appellatione abstinere volentibus, quasi ad ὀρθοδοξίαν sufficeret, simpliciter operationem Christi Dei et hominis profiteri; cætera enucleatius exponere, superfluum atque etiam noxium. Duas voluntates operationesque Catholici dicebant, unicam Monothelitæ: nec unam, nec duas dici debere, edixit Constantius in Typo, causatus, eam fuisse Honorii papæ sententiam. Quo jure id causatus sit, nunc videndum.

180 XXVIII. Parentum ætate multi, cum audirent hæreticos Honorio crimen hæresis Monothelitarum objicere, et inopportune congerere testimonia, falsa quidem reipsa, sed probabilia tamen in spe-

ciem, crediderunt temere rem ita se habere; opinioque velut contestata obtinuit. Nunc vero postquam agitata est diligentius sanctiusque causa, pauci numero, iique vel suspectæ aliunde fidei, vel non in maximæ auctoritatis, Honorium Monothelismi damnant, reliqui bene multi absolvunt.

XXIX. Quam illi inconsiderate sentiunt, tam illi circumspecte; neque enim aliter de quæstione scripsit Honorius, quam S. Leo, nisi quod fidei dogma sanctus Leo brevius pressiusque, prolixius Honorius exposuit. Ita S. Leo: « Agit utraque forma cum alterius communione, quod proprium est; Verbo scilicet operante, quod Verbi est; et carne exequente, quod carnis est. » Honorius: « Utrasque naturas in uno Christo unitate naturali copulatas cum alterius communione operantes, atque operatrices confiteri debemus: et divinam quidem, quæ Dei sunt, operantem et humanam, quæ carnis sunt, exsequentem, etc. »

XXX. Videtur ergo fere superfluum, diutius in hoc argumento versari, præsertim cum epistolæ Juxta Honorii, quæ in sexta Synodo prolatae sunt act. 12 et 13, si conferantur cum ipsa defuitione fidei ab eadem Synodo composita, nulla in parte inveniantur differre, nisi quod, et in priore fit mentio unius voluntatis, et in utraque, per quamdam œconomiam, ad coercendas animorum contentiones, prohibetur, ne unius vel duarum operationum voces inter prædicandum usurpentur.

XXXI. Verum prior differentia nullius est momenti, posterior parvi ad rem, qua de agitur: nam una illa voluntas, cujus meminit Pontifex, nihil ad quæstionem Monothelitarum pertinet: fuit enim humana et spiritus propria, excludens eam dumtaxat, quæ carnis dicitur, quæque in nobis originis peccato infectis adversus rationem rebellat. Negavit id unum scilicet Honorius, quod et omnes Catholici, assumptam esse a Verbo naturam, in qua pugnant inter se forent voluntates, et existeret fomes, ut aiunt, peccati. Istud aperte ostendunt hæc verba: « Unam fateamur voluntatem Domini nostri Jesu Christi, quia profecto a Divinitate assumpta est nostra natura, non culpa; illa profecto, quæ ante peccatum creata est, non quæ post prævaricationem vitata. » Et postea: « Non est itaque assumpta, sicut præfati sumus, a Salvatore vitata natura, quæ repugnaret legi mentis ejus; sed venit quærere et salvare quod perierat, id est, vitiatam hominis naturam: nam lex alia in membris, aut voluntas diversa non fuit, vel contraria Salvatori, quia super legem natus est humanæ conditionis, etc. »

XXXII. Hunc in sensum accipi debere verba Honorii, docent tres locupletissimi testes: Joannes Abbas, qui epistolam nomine Honorii 181 composuit: Joannes IV, Honorii post annum medium successor, in Apologia; et sanctus Maximus martyr, utriusque testimonio sanctum Pontificem defendens, partim in disputatione cum Pyrrho, partim in epistola ad Marinum.

XXXIII. Abbas igitur Joannes apud Maximum:

A « Unam voluntatem diximus in Domino, non Divinitatis ejus et humanitatis, sed humanitatis solius. Cum Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates in Christo contrarias dicerent, rescripsimus, Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis, inquam, et spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed unam tantum, quæ naturaliter humanitatem ejus signabat. »

XXXIV. Joannes IV, vel Joannes idem Abbas ipsius nomine: « Prædictus ergo decessor meus docens de mysterio Incarnationis Christi, dicebat non fuisse in eo, sicut in nobis peccatoribus, mentis et carnis contrarias voluntates: quod quidam ad proprium sensum convertentes, Divinitatis ejus et humanitatis unam eum voluntatem docuisse suspicati sunt; quod veritati omnimodis est contrarium. »

XXXV. Observandum obiter ad hæc testimonia, valere ipsa plurimum ad evertendam conjecturam nuperi Historiæ Monothelitarum scriptoris. Quærenti enim qua ratione posset objectionem repellere, venit in mentem opinari, corruptionem, quam a Græcis factam in literis Honorii querit Maximus, in eo fuisse positam, quod pro nova voluntate, quam dixisset Honorius, unam substituerint, cum Latinas voces interpretarent Græce. Verum si res ita se haberet, nec idonea foret interpretationis ratio, qua uterque Joannes utitur; nec tolerari posset amborum patientia, de corruptione tacentium; imo nec ferri Joannis Diaconi socordia qui Græcam epistolam cum authentica Latina contulit in Synodo, nec de fraude tanti momenti Patres monuit.

C XXXVI. Quid ergo, inquires, sexta Synodo fiet? an erravit et quidem sciens, cum post utriusque Joannis solemnem, datis ad Imperatorem litteris, expositionem, Honorium dannavit, velut unius voluntatis assertæ, reumque ex suis ipsius epistolis peregit? Non erravit procul dubio sancta Synodus, cum foret œcumenica: ex suis, fateor, epistolis dannavit Honorium; sed quod unius voluntatis assertæ reum fecerit, id enimvero nego; imo contendendo, non posse quidquam ex Synodi actis afferri unde id concludi queat, quod mox demonstrabitur, ubi de integritate actorum cum Baronio disseruerimus.

D XXXVII. Diximus orbem Christianum scissum fuisse tres in partes, propter motam de una Christi vel duabus voluntatibus a Monothelitis quæstionem. Ut pax Ecclesiæ redderetur, et orbi concordia, collectum est sextum Concilium Constantinopoli, in quo Catholici præ zelo et ardore veri dogmatis defendendi uno eodemque anathemate 182 perculerunt Ecthesim Heraclii et Typum Constantii, hoc est, unius operationis defensores Monothelitas, et Monothelitarum fautores, qui de una et duplici operatione taceri vellent.

XXXVIII. Hoc anathemate implicatus reperitur Honorius in actis Concilii, qualia nunc habentur: opinatur Baronius non haberi sincera, opinionemque suam ita probabilibus conjecturis confirmat, ut

viris etiam doctis eam persuaserit. Sincera esse quæ A que Legatis sedis Apostolicæ, aliorumque Patriarcharum, exemplaria. Id vero facinoris quis tentare ausus, nisi is, cujus maxime intererat, fueratque in Romanos Pontifices vetus odium, ut qui ab Imperatore importunis precibus obtinuerat, ne Vitaliani nomen sacris diptychis inderetur. Perficere vero potuit quod tentare ausus, quoniam cum, defuncto Georgio, restitutus esset in sedem Constantinopolitanam anno 682 in potestate habuit acta ipsa authentica, priusquam ex urbe regia Legati Romani recederent: ipsis igitur ac aliis vitata tradidit.

XXXIX. Ad opinionem suam firmandam Baronius argumentis quatuor utitur: ait enim, nec Honorii ex parte quidquam fuisse causæ, cur damnaretur; nec potestatem habuisse Synodum, qua primam sedem iudicaret; nec fuisse tacituros, qui aderant, sedis Apostolicæ Legatos, si quid ejusmodi attentatum fuisset; nec adulteratorem denique adulterandi que causas latere.

XL. Primum ex eo conficit: I. Quod epistolæ duæ Honorii nihil Monothelismi contineant, nec damnent ullo modo duas voluntates, nisi quæ mutuo pugnent, ut caro et spiritus: quod catholicum est. II. Quod in suis literis Agatho Honorii successor affirmet præcessores suos integros fide purosque erroris exstitisse. III. Quod literarum Agathonis momentum per se gravissimum augeat Synodi œcumenicæ autoritas, cum eas quasi ab ipso Petro conscriptas recepit.

XLI. Concludit alterum eo maxime argumento, quod prima sedes a nemine iudicetur, eamque juris canonici regulam traditione, usu et auctoritate multorum, sive summorum Pontificum, sive Patrum, confirmat.

XLII. Jam vero tertium probat conjecturis. Legati, ait, si quid contra sedis Apostolicæ honorem tentari vidissent in causa Honorii, restitissent certe eodem, aut etiam majore studio, quam quo calumniam Vigilio in eadem Synodo illatam repulerunt: neque enim par tantum, sed etiam longe major ratio impellebat, siquidem Vigilii memoria remotior foret, Honorii pæne præsens. Deinde id unum Cardinales Legati sedis Apostolicæ Presbyteri duo, et Diaconus Joannes habuerunt in mandatis, « ut nihil præsumerent augere, vel minuerè aut mutare, sed traditionem hujus Apostolicæ sedis, ut a prædecessoribus Apostolicis Pontificibus instituta est, sinceriter enarrare. » Missi vero ab Occidentali Synodo Episcopi in aliud nihil damnandum consentire poterant, quam quod ipsa Synodus, cujus erant vicarii, prius damnasset; alioquin peccassent in religionem sui muneris, et in observantiam sedis Apostolicæ, cujus integritas et fides videbatur lædi, vel ipsa capitæ accusatione. At Synodus Occidentalis nihil statuerat in Honorium, nihil Pontificis tam sancti culperat.

XLIII. Quartum denique sic conficit. Theodorus damnatus est 183 in VI Synodo, nec usquam actorum ipsius mentio fit: adulteravit igitur acta, et quidem priusquam ederentur, nomenque Honorii, deletò suo, substituit. Damnatum probat, partim quia Monothelita fuit, Macarii que Antiocheni fidem subscripsit; partim quod nemini Synodus parcitum voluerit, qui in ea hæresi fuisset. Adulterasse acta, ex silentio colligit, insertosque post II actionem quaterniones, quibus damnatio Honorii continetur, factamque adulterationem ante acta edita data-

XLIV. Qui aliter quam Baronius de tanta causa sentiunt, illi ut dum sunt generum, ita diversas ad primum Cardinalis argumentum responsiones adhibent. Qui Honorium credunt Monothelismum reum, negant indulgendum humanis hac in parte conjecturis, sed standum iudicio œcumenicæ Synodi, quippe cui præsedet Spiritus sanctus, Legati sedis apostolicæ interfuerunt, summæ Pontifices eundem honorem, quem aliis quinque universalibus, paremque venerationem exhibent, universa Ecclesia Catholica consensum præbuit, et Ecclesia Romana suum cultum ad initium usque nostri sæculi testatum esse voluit publicis suis precibus, dum in festo S. Leonis II legendam præscriberet tertiam hanc quartamque Lectionem, ad matutinum Officium. « Hic suscepit sanctam sextam Synodum, quæ nuper per Dei providentiam in regia urbe celebrata est, Græco eloquio conscriptam, exequente ac residente piissimo ac clementissimo magno Principe Constantino intra palatium, quod appellatur Trullus: simulque cum eo residebant Legati sedis Apostolicæ, et duo Patriarchæ, Constantinopolitanus et Antiochenus, atque centum quinquaginta Episcopi: in qua Synodo condemnati sunt Cyrus, Sergius, Honorius, Pyrrhus, Paulus et Petrus, necnon Macarius cum discipulo suo Stephano; sed et Polychronius novus Simon, qui unam voluntatem et operationem in Domino Jesu Christo dixerunt, vel prædicaverunt, etc. »

XLV. Nunc aliter ista breviusque leguntur. « Probavit acta sextæ Synodi, quæ Constantinopoli celebrata est, præsentibus Legatis sedis Apostolicæ, præsentem quoque Constantino Imperatore, et duobus Patriarchis, Constantinopolitano et Antiocheno, ac centum et septuaginta Episcopis, quam et in Latinum transtulit. In eo Concilio Cyrus, Sergius 184 et Pyrrhus condemnati sunt, unam tantummodo voluntatem et operationem in Christo prædicantes. »

XLVI. Qui vero Honorium erroris purum arbitrantur, aliam ob causam damnatum defendunt, nempe quod « auctorem novi hæretici dogmatis pravis assertionibus fomentum impenderit; » quod « hæreseos fautor, concursor atque confirmator extiterit; » quod « Apostolicam Ecclesiam non Apostolicæ traditionis doctrina lustraverit; sed profana prodicione immaculatam maculari permiserit; » quod « flam-

nam hæretici dogmatis, non ut decuit Apostolicam autoritatem, incipientem extinxerit, sed negligentia confoverit; quod inmaculatam Apostolicæ traditionis regulam, quam a prædecessoribus suis accepit, maculari consenserit.)

XLVII. Ad alterum Baronii argumentum, nihil melius afferri potest testimonio Adriani II, Pontificis, de suo prædecessore dicentis, in Synodo Romana, quod in VIII Synodi action. 7 refertur. « Intolerabilis est ista præsumptio, et hanc aures præcordiorum, fateor, sustinere non possunt. Quis autem vestrum tale quid, precor, audit, vel quis hujusmodi temeritatis, saltem lectione, immensitatem invenit? Siquidem Romanum Pontificem de omnium Ecclesiarum Præsulibus judicasse legimus, de eo vero quemquam judicasse non legimus. Licet enim Honorio ab Orientalibus post mortem anathema sit dictum, sciendum tamen est, quia fuerat super hæresi accusatus, propter quam solam licitum est minoribus majorum suorum motibus resistendi, vel pravos sensus libere respuendi, quamvis et ibi nec Patriarcharum, nec cæterorum Antistitum cuiquam de eo quamlibet fas fuerit proferendi sententiam, nisi ejusdem primæ sedis præcessisset autoritas.

XLVIII. Quod pertinet ad Legatos, facilis est solutio rationis, quam Baronius ex ipsorum silentio desumit. Nam primo, sunt qui eos timiditatis accusant, ut qui meticulose cesserint Orientalibus, Sergii sui, quem mirifice colerent, nec subducere possent anathemati, dedecus communionis damnationis cum Romano Pontifice minuire volentibus. Deinde, sunt qui prudentem œconomiam laudi dent, siquidem communem universæ Ecclesiæ pacem unius hominis honori prætulerint. Tertio, non improbabiler aliqui id eis in mandato datum credunt, quod et testimonio Adriani mox allato probant. Quarto, nihil aliud forsitan in Concilio factum Honorio, quam quod in Synodo Romana, et in Agathonis literis; nisi quod Constantinopoli patentius et expressius actum, quod in Synodo Romana, ipsisque Agathonis literis implicite et subobscurè.

XLIX. Jam quod dicitur de Theodoro actorum corruptore, fidem fere omnem omni ex parte superat. Nam primo, quod propter Monothelismum depositus sit, et quidem paulo ante Synodum, nemo veterum tradit, nemo ante Baronium: quamquam suspicio Baronii 185 non improbabiler videtur: nam et Macharii Antiocheni fidei subscripsit; et eo facto depositionem meruit, qua Macarius mulctatus est. Deinde, etsi consenserit Macario, quemadmodum et Georgius successor, at pertinax non mansit, sed Georgium imitatus, resipuit: quamobrem defuncto mox successit, restitutus in sedem prius relicta. Synodus vero neminem proscriptit, nisi aut defunctum aut pertinacem.

L. Verum etsi fecte professus dicatur catholicam fidem cupiditate sedis recipiendæ, etsi retinuerit animo non tantum errorem, sed etiam odium in

A sedem apostolicam, qua ratione tandem potuit, quamvis maxime tentaverit, toties acta vitare, quoties Honorii mentio facta est? quomodo licuit homini uni professionem fidei Episcoporum manibus subscriptam, ipsasque Constantini imperatoris literas adulterare? Annon erat fides sigillis obsignata? Annon suas literas Constantinus apprime Catholicis manu sua subscripsit? An præcipiti imprudentia, et non matura potius, ut in re tanti momenti par erat, lectione recognovit, quod subscriberet? An ipse etiam Imperator, quem Constantino Magno Synodus parem dixit, venit in societatem facinoris cum Theodoro? Quis sibi, quis aliis persuadeat, id tentatum a Principe tam pio, tamque ardentè Catholico, ut ipsiusmet parentis Typum, avique Ecthesim proscripterit?

LI. Baronius igitur, etsi pie totam ingenii doctrinæque, quibus valebat plurimum, vim adhibuerit, ad eam muniendam Honorii defendendi rationem, quam unicam valere credidit, paucis tamen eruditis fecit utcumque satis: maxima pars auscultare non destitit antiquis Scriptoribus, quibus nunquam in mentem venit arguere vitii, imo nec in dubium revocare acta VI Synodi, multo minus alia publicæ fidei instrumenta suppositionis damnare. Quare aliam inierunt viam, aliamque defensionem Honorii moliti sunt.

LII. Joannes V, qui duodecimus ab Honorio Pontificatum gessit, unusque fuit Legatorum Agathonis ad sextam Synodum, cum Romam Constantinopoli reverteret, attulit acta Synodi, quæ cum literis Imperatoris deferenda Romam accepit. Qualia vero accepit? Integra, an vitata? Si integra, cur revocantur in dubium, quæ scripsit Leo II integris actis de Honorio consona? Si vitata, quomodo facinus non agnovit, cum rerum pars magna fuerit? Si agnovit, quomodo non admonuit summum Pontificem, questusque est de nefario scelere? quomodo summus ipse Pontifex in re tam infanda conticuit? quomodo corruptorem non postulavit nefandi sceleris apud imperatorem? quomodo consentanea actis et imperator scripsit, et ipse pontifex rescripsit? quo crimine vir sanctissimus acta vitata, sedi Apostolicæ injuriõsa, plenaque calumniis in Honorium, non approbavit tantum, sed etiam, retento vitio. Latina fecit, Hispanisque recipienda 186 pariter ac Gallis misit? quomodo vitium istud in professionem fidei a summis Pontificibus emittendam induxit? Si hæc incredibilia non sunt, qualia tandem sunt?

LIII. Jam vero quid faciemus aliis aliarum sedium magnarum Legatis? retuleruntne et ipsi suas in Provincias acta vitata, an integra? Si integra, quomodo ex iis emendata non sunt, quæ vitium passa erant, maxime cum septimâ et octava Synodi cogentur ex orbe toto? Si vitata, qui fieri potuit, ut de vitio nullus ex septuaginta quinque supra centum Episcopis, nullus e Presbyterorum infinita pene multitudine verbum diceret scriberetque? Ad

totus orbis ea tempestate obstupuerat eo usque, ut et vitium et facinus agnoscere non posset, tot Episcopis, totque Clericis actorum Synodi consciis, et accusare valentibus, vel si agnosceret, uni homini neque potentissimo, neque optimæ famæ, neque gratiosissimo Principibus adularetur?

LIV. Quid plura persequar? quid consequentium sæculorum, quid summorum Pontificum, Conciliorum generalium, illustrium Scriptorum, aut Honorii condemnationem, aut de corruptione actorum silentium? quid Ecclesiæ ipsiusmet Romanæ tam diuturnam in Officio S. Leonis II confessionem? quid infinita ejusmodi argumenta?

LV. Constans igitur cum sit actorum integritas, constans pariter Honorii ῥηθοδοξία, inquirendum est, quæ fuerit tantæ damnationis justa causa: nam sextam Synodum, aut rejicere velut spuriam, quod fecit Albertus Pighius; aut damnare erroris, in quæstione facti, quod visum quibusdam; aut usurpatæ auctoritatis in judicio Honorii accusare, quod ab aliis tentatum; non est, ut ego quidem reor, hominis, qui consentanea loqui velit: nam si valeant exceptiones ejusmodi tres adversus sententiam in Honorium a VI Synodo latam, merito quæsierit aliquis, quod factum antea, cur his non sint usi, qui post Synodum vixerunt, veteres Honorii defensores; cur consequentes Synodi œcumenicæ, septima et octava, sextam aut velut spuriam non rejecerunt, aut tanquam errantem secutæ sunt; cur summi Pontifices non modo non reclamaverunt adversus illegitimi judicii ream, sed eam potius pari cum quinque præcedentibus veneratione persecuti sunt; cur in eam jurarunt Episcopi Episcoporum, cum in sedem Apostolicam ascenderent; cur cum in eam jurarent, non modo definitionem fidei laudarunt, sed etiam damnati Honorii nominationem meminerunt?

LVI. Omitto dicere, non solum de sancto Leone II, qui Synodum, etiam qua parte accusatur Honorius, Latinis et legendam et recipendam exhibuit, sed etiam de Gallicanis Hispanisque Præsulibus, qui exhibitam recepere; imo et de Collectoribus Canonum doctissimis Yvone, Anselmo, Deusdedit, et Gratiano, qui sextam Synodum 187 accensuerunt aliis, sine exceptione ulla aut animadversione. Annon erat utraque maxime opus, si vel spuria sit sexta Synodus, vel erroris, usurpatæque auctoritatis rea?

LVII. Ut justa damnationis causa, quam inquiremus, manifeste appareat, videntur mihi tria ostendenda. Primum, quod antea assertum, non posse concludi ex actis, imo neque eorum, qui actis vel conficiendis interfuerunt, vel recognoscendis impensius studuerunt, testimonio, damnatum a Synodo Honorium, quod unius in Christo voluntatis assertor esset. Alterum, damnationis aliam causam, et a Synodo indicari, et ab aliis ejusdem ætatis constanter concordanterque tradi. Postremum, justam fuisse, quam illi tradunt, damnationis causam.

LVIII. Quod pertinet ad primum, sex omnino in locis actorum afferri videtur causa, cur Honorius damnetur. Act. XIII, pag. novæ Editionis 944, quod ejus epistola ad Sergium dissentanea sit Patribus. Ibidem, quod Sergii mentem in omnibus sequatur et dogmata confirmet. Act. XIV, pag. 972, quod ejus epistola in unam eandemque impietatem cum scriptis hæreticorum concurrat. Act. XVIII, pag. 1024, quod per eum perinde atque per alios dæmon disseminaverit hæresim unius voluntatis et operationis, etc. Act. eadem pag. 1044, quod prædicaverit unam voluntatem et operationem. Eadem Act. pag. 1053, quod secutus sit Theodorum, Sergium, Pyrrhum, etc.

LIX. Ex his locis contendo, si modo referantur, ut se habent, concludi non posse Honorium a Synodo perculsum anathemate, propterea quod unicam in Christo voluntatem docuisset, sed tantum quod docentibus faverit, docendique opportunitatem suppeditaverit.

LX. Primus locus sic se habet. « Retractantes dogmaticas epistolas, quæ tanquam a Sergio quondam Patriarcha hujus regiæ urbis scriptæ sunt, tam ad Cyrum, qui tunc fuerat Episcopus Phasidis, quam ad Honorium quondam Papam antiquæ Romæ; similiter et epistolam ab illo, id est, Honorio rescriptam ad eundem Sergium: hasque invenientes omnino alienas existere ab Apostolicis dogmatibus, et a definitionibus sanctorum Conciliorum, et cunctorum probabiliū Patrum, sequi vero falsas doctrinas hæreticorum, eas omnimodo abjicimus, et tanquam animæ noxias execramur. » Atqui eo loci nullus sermo sit expresse de una Christi voluntate, sed tantum generatim de falsis doctrinis abhorrentibus ab Apostolorum traditione. Abhorrent quidem Sergii et Pyrrhi doctrinæ ab Apostolorum de fide traditione: abhorret vero inconsulta Honorii, ignaviter nolentis obsistere hæreticis, œconomia a generosa fortitudine Pauli, aliorumque Apostolorum, contestantium, Deo magis quam hominibus obsecundari oportere.

LXI. In secundo loco Synodus, postquam nomen eorum proscripsit, 188 quorum Agatho Papa mentionem fecerat in epistola, id est, Theodori Pharanitani, Cyri Alexandrini, Sergii, Pyrrhi, Petri et Pauli Constantinopolitanorum, eosque « ut pote contraria rectæ fidei sentientes anathemati submitti definivit. » Pergit in hæc verba: « Cum his vero simul projici a sancta Dei Catholica Ecclesia, simulque anathematizari prævidimus et Honorium, qui fuit Papa antiquæ Romæ, eo quod invenimus per scripta, quæ ab eo facta sunt ad Sergium, quia in omnibus ejus mentem secutus est, impia dogmata confirmavit. »

Verumenimvero locus hic tantum abest, ut probet, Honorium unius voluntatis assertoræ damnatum, ut in contrarium afferri queat: mentem enim Sergii secutum esse, non est de dogmate consensisse, sed adhæsisse consilio de silentio indicendo; Græcæ

enim legitur τῇ ἐκείνου γνώμῃ ἐξακολουθήσαντα, id est, A consilio famulatum, quo facta impia ejus dogmata confirmavit, non consentiendo, sed connivendo.

Observo ad hunc locum, projici ab Ecclesia mortuorum nomina, eosque anathemati submitti, aliud nihil esse, quam coram nomina ex sacris diptychis deleri, et in Ecclesia, vel omnino non appellari, vel non sine infami elogio atque dedecore.

Tertius locus continet sententiam Synodi de libellis, cartis, et opusculis, quæ a Charophylace prolata fuerant, et coram Patribus lecta, inter quæ Honorii epistolæ duæ fuerunt, τῶν εἰδησιν λαβόντες, ἴγνωμεν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀσίθειαν ζήτησθαι, καὶ συνείδμεν ταῦτα εἰς βιβλία καὶ ψυχοφόρα παραχρησθῆναι πρὸς τῶν ἀπεισιμῶν πῦρ παραδοθῆναι. His perspectis, cognovimus in unam ipsam eamdemque impietatem tendere, et velut profana ac animis pernicioosa continuo igni tradenda censuimus. Sed cum in eadem dispari modo impietatem tendere possint scripta duo; alterum, quia dogma: alterum, quia dissimulationem dogmatis continet: concludere non licet inde, Epistolis Honorii contineri definite hæreticum dogma, sed alterutrum dumtaxat indefinite.

LXII. Nihil plus valet quartus locus: ait enim Synodus, « dæmonem per organa sua, id est, Theodorum, Sergium, Pyrrhum, Petrum et Paulum, et Honorium, ac Cyrum, atque Macarium, et Stephanum Ecclesiæ continenter erroris scandala excitare, minus voluntatis et operationis in duabus naturis Christi hæresim in populum Catholicum spargendo. » Verum hæresis et docendo et docentibus connivendo spargitur. Quare concludi ex hoc loco, quo Synodi definitiva, ut loquuntur, sententia continetur, nihil aliud legitime potest, quam quod alterutro modo ad hæresim spargendam Honorius contulerit.

LXIII. Quintus locus habet in speciem plus aliquid momenti. Synodus enim cum interrogaretur ab Imperatore, an omnes definitioni sponte subscriperint, exclamat, in hæc verba: « Nestorio et Eutychi, et Discoro anathema. Apollinari et Severo anathema. Consentaneis 189 eorum anathema. Theodoro Pharanitæ anathema. Sergio et Honorio anathema. Pyrrho et Paulo anathema. Macario et Stephano et Polychronio anathema. Omnibus hæreticis anathema. Qui prædicaverunt, et prædicant, et docent ac docturi sunt unam voluntatem, et unam operationem in dispensatione Domini nostri Jesu Christi, anathema. » Videntur enim omnes qui appellati sunt, « dici hæretici, qui quidem prædicaverint unam voluntatem. » Verum distinctione punctorum evanescit omnis argumenti vis et species: nam anathema dicitur hominibus nominatim appellatis, unam eamdemque ob causam in exclamatione, ob quam in definitione, de qua mox actum. Tum adjecto puncto subjungitur, « Omnibus hæreticis anathema. » Iterum adjecto puncto, « Qui prædicaverunt et prædicant, et docent ac docturi sunt unam voluntatem et unam operationem in dispensatione Christi Dei nostri, anathema. »

LXIV. Postremus locus in prosphonetico ad Imperatorem parum admodum valet, ad Honorium unius voluntatis assertæ reum peragendum, multum ad absolvendum. Sic enim se habet: « Superfluas vocum novitates et harum adinventores procul ab ecclesiasticis septis alijicimus, et anathemati merito subjicimus, Theodorum Pharanitanum, Sergium et Paulum, Pyrrhum simul et Petrum, qui Constantinopoleos Præsulatum tenuerunt, insuper et Cyrum qui Alexandrinorum sacerdotium gessit, et cum eis Honorium, qui fuit Romæ Præsul, ut pote qui eos in his secutus est. » Græce, ὡς ἐκείνοις ἐν τούτοις ἀκολουθήσαντα. Observandum autem, Honorium ab aliis sejungi, quasi disparis conditionis esset, et damnatum dici, quod aliis famulatus obsecutusque sit, hoc enim significat vox ἀκολουθήσαντος. Perversis vero consiliis aliorum famulatus est, non resistendo, ut par erat, sed per imprudentem silentii jussionem favendo: quo silentio abusi hæretici dogma Catholicum de duabus voluntatibus populos sensim sine sensu dedocere tentabant. Non igitur hæresis assertæ reus fuit, sed fortæ; non consensionis cum hæreticis, sed inconsultæ dissimulationis.

LXV. Quoad secundum: Imperator Constantinus, qui Synodo interfuit, et summus Pontifex Leo, qui acta e Græcis Latina fecit, Honorium non hæresis causa, sed alterius facinoris damnatum tradunt.

Constantinus igitur in Edicto, « Anathematizamus eos, inquit, qui novorum dogmatum autores et fautores sunt: Theodorum dicimus, qui fuit Pharanitanus Episcopus, et Sergium, qui fuit hujus urbis Antistes, moribus Theodoro et impietate parem, atque etiam Honorium, qui fuit antiquæ Romæ Papa, horum fautorem, adiutorem et confirmatorem hæresis, » etc. Homines qui damnantur, duum generum facit, dogmatum autores et fautores: Theodoro et Sergio velut autoribus, Honorio tanquam fautori, dicit anathema.

Synodi porro mentem nemo melius intellexit, quam Imperator, 190 ut qui rebus Theologicis apprime erat eruditus, Synodique actionibus indefesse interfuit, imo etiam pars optima extitit. Cum paulo ante dixisset de Sacerdotibus, qui perverse Ecclesias gubernarunt. « Hi sunt, inquit, Theodorus, qui fuit Pharan Episcopus, Sergius, qui fuit nostræ a Deo conservandæ regiæ urbis Antistes, ad hæc Honorius, qui fuit antiquæ Romæ Papa, hujusmodi hæreseos confirmator, qui etiam sibi ipse pugnat, » etc. Vocat confirmatorem hæreseos, propter inconsultam œconomiam: arguit quod pugnet secum, quia cum catholice rei:psa sentiret in literis, non tamen spiritu, quo ad profligandam hæresim opus erat, et locutus est et egit.

LXVI. Leo II. In epistola ad Constantinum Imperatorem. « Anathematizamus novi erroris inventores, id est, Theodorum Pharanitanum Episcopum, Cyrum Alexandrinum, Sergium, Pyrrhum, Paulum, Petrum, Constantinopolitanæ Ecclesiæ subsessores

magis, quam Præsules; necnon et Honorium, qui hanc Apostolicam Ecclesiam non Apostolicæ traditionis doctrina illustravit, sed profana prodicione immaculatam maculari permisit. »

In epistola ad Episcopos Hispaniæ. « Condemnatione mulctati sunt Theodorus Pharanitanus, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus, Paulus, Petrus, Constantinopolitani, cum Honorio, qui flammam hæretici dogmatis non, ut decuit Apostolicam auctoritatem, incipientem extinxit, sed negligentia confovit. »

In epistola ad Ervigium Regem. « De Ecclesiæ Catholicæ adunatione projecti sunt Theodorus Pharanitanus Episcopus, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Paulus, Pyrrhus et Petrus, quondam Constantinopolitani Præsules, et una cum eis Honorius Romanus, qui immaculatam Apostolicæ traditionis regulam, quam in prædecessoribus suis accepit, maculari consensit. »

LXVII. Ut tanti testimonii momentum perpendatur, observandum : 1. A nemine eruditorum nunc audiri Baronium, qui adversus Imperatoris Summi-que Pontificis litteras quasi supposititias reclamat. 11. Leonem summa diligentia perlegisse acta quæ transtulit. « Gestorum synodalium, inquit, seriem recensentes, curiosaque diligentia singula quæque gesta flagitantes, eadem quæ Apostolicæ sedis Legati narraverant, scriptis consonantibus convenire reperimus. Comperimus enim, » etc. 111. Legatos sedis Apostolicæ non interfuisse tantum, sed etiam præfuisse actionibus Concilii, in quibus actum est de Honorio : imo definitioni et prosphnetico, in quibus damnatur, subscripsisse primos omnium, atque ita fieri non potuisse, ut sinerent se actis suppositis illudi, illisque Pontificem in errorem ducerent. 1V. Legatorum nomine non eos tantum intelligi debere, qui locum Agathonis tenerent, sed etiam qui a Concilio Romano missi cum Monachis in 191 Concilio censentur, eosque omnes nec rudes fuisse, nec imperitos doctrinæ fidei, sed eruditos apprime, licet sæcularis eloquentiæ expertes; quare non potuisse tam supine falli, ut neque sententiam Concilii, quam ipsi præsidendo tulissent, neque actorum integritatem, quæ subscripsissent, satisque Pontificem curiose interrogantem docerent. V. Non aliud objectum fuisse Honorio, quam quod Sergio consentiret, atque adeo foveret hæresim. Consensit vero tantum, qua parte Sergius ficto pacis nomine dissimulandum censebat, uterque igitur concordiæ studio fovit hæresim : sed Honorius alienam, quia non peremit; suam Sergius, quia dissimulavit. Subscripsit uterque similia reprobatis duobus scriptis Imperatorum; sed Honorius, Typo Constantis, quo nihil imperabatur præter silentium; Sergius, Ecthesi Heraclii, qua præter silentii indicationem continebatur unius voluntatis professio.

A Typus porro damnatus est a Martino I, velut impius, et a tota Synodo Lateranensi rejectus, allatis rationibus, quæ ut sancta Synodo dignæ, ita ineluctabilis sunt momenti.

LXVIII. Facile nunc conficitur, quod fuerat in partitione tertium : constat enim peccasse Honorium sua illa œconomia, qua voluit, de una vel gemina operatione taceri, cum tamen religionis causa exigeret, aperte geminam defendere : ne scilicet ab Eutychianorum reliquiis fides de duabus naturis inconfusus, impermixtis, et indistinctis, quæ oblique petebatur, nutaret. Nullum vero peccatum est, quod fidei Catholicæ noceat, quin ab Ecclesia merito vindicari queat; nequit autem, si exemptus sit e vivis qui peccavit, nisi eraso de sacris tabulis nomine, infamata memoria, et combustis libris, quæ tria Synodus adversus Honorium exercuit : eradi porro nomen de sacris diptychis id ipsum est, si agitur de mortuis, quod ab Ecclesia projici; infamari memoriam nihil aliud, quam propter nocumentum illatum fidei damnari; comburi libros, est indignos dici qui legantur.

LXIX. Nihil vero mirum, eadem pœna erroris fautores, etiam negativos, si licet ita loqui, qua autores ipsos, affici; eadem enim utrosque culpa teneri docent summi Pontifices.

Innocentius primus ad Patres Mileitanos : « Caveat pastoralis cura ne duarum ovium dira contagia serpant forsitan per vulgus incautum, rapacique lupo corde lætetur intra ovile dominicum : tantas ovium fusas catervas, dum a custodibus dissimulante habetur vulnus duarum. Prospiciendum est ergo, ne permittendo lupos, mercenarii magis videamur esse quam pastores. »

Cælestinus I ad Episcopos Galliarum : « Timeo ne connivere sit hic tacere : timeo ne magis ipsi loquantur, qui permittunt illis taliter loqui. In talibus causis non caret suspicione taciturnitas, quia occurreret veritas, 192 si falsitas displiceret : merito namque causa nos respicit, si silentio faveamus errori. »

Leo I, epist. 93, ad Turibium : « Si profanis erroribus Sacerdotum corda non resistunt, qua conscientia honorem sibi debitum vendicant, qui pro animabus sibi creditis non laborant? Bestiæ irruunt, et ovium septa non claudunt : fures insidiantur, et excubias non prætendunt : morbi crebrescunt, et remedia nulla prospiciunt, » etc.

Felix II ad Acacium Constantinopolitanum. « Negligere, cum possis deturbare perversos, nihil est aliud quam fovere; nec caret scrupulo societatis occultæ, qui evidenter facinori desinit obviare, » etc.

Synodus Lateranensis sub Martino I, de Typo Constantis agens. « Similiter, inquit, malum est, pejus amplecti, et cum ipso meltus indiscrete proficere. »

193 DISSERTATIO III.

APPENDIX AD NOTAS CAPITIS IV, *De usu pallii.*

I. Pallii nomine, qua significatione hic sumitur, **A** genus quoddam sacri vestimenti intelligitur, quo Patriarchæ amiciebantur quidem, cum ordinarentur; exuebantur vero, si deponi contingeret.

II. Cujusmodi fuerit in Ecclesia Orientali, non est hujus loci disserere: ad solam enim Occidentis Ecclesiam pertinet Liber, quem illustramus; nec hujus quoque loci est dicere, quis modus nostra ætate sit, quis ritus conferendi, et quis usus atque autoritas; nemo siquidem id non potest facile discere ex Juris Pontificii interpretibus. ad titulum *de usu et autoritate pallii.*

III. Ad sola igitur priora sæcula spectat hæc qualiscumque est nostra Dissertatio, si tamen Dissertatio est, et non potius compendiosa quædam observatio.

IV. Vox pallii apud Latinitatis autores vestem illam longam significat, quæ aliis indumentis ita imponitur, ut subinde assumatur, cum proeundum in publicum; deponatur, quando quisque domi apud se est.

V. In sacris ornamentis vox illa ambiguum habet significationem: sumitur enim, aliquando pro veste sacra, quæ superinduitur, ut quod pluviale dicitur, quodque cappa et casula; aliquando pro insigni quodam dignitatis eximie, quod ipsi etiam cappæ casuleque imponitur: atque idcirco pallii nomen sortitur, quoniam vel pallio imponitur, sicut pallium reliquis vestibus, vel est pallii ornamentum quoddam et decus: frustra enim sunt, qui super ea nominatione anxie querendo se cruciant.

VI. Postrema hac potestate nunc accipitur, atque ita significat idipsum proportionem in Ecclesia, quod torquis in militaribus regisque **194** Ordinibus, nimirum insigne dignitatis ejusdam præcellentis, et tertiam pallio sacro circumadditam.

VII. Quoniam vero nulla est in Ecclesia dignitas Patriarchali major, idcirco ornatus ille Patriarcharum proprius extitit, et illius præsertim, qui reliquis omnibus antecellit, quique jure divino præest, id est, summi Pontificis, sive Episcopi Romani.

VIII. Cum autem in Ecclesia dignitati potestas respondeat, pallium, de quo loquimur, una cum dignitate, plenitudinem potestatis significat, pro modo tamen personæ, a qua geritur: nam in summo Pontifice, in Ecclesiam universam; in aliis Patriarchis, in singulas suas dioceses, potestatem demonstrat.

IX. Sicut in Orientali Ecclesia nullum designari potest tempus, quo geri a Patriarchis cœperit, sic neque in Occidentali: quare perpetuus merito dei potest usus in summis Pontificibus, cum sacris operarentur, aut munia sibi propria obirent. Fuit certe usus autem annum 336, quo anno Marcus Papa Os-

tiens Episcopo permisit pallium gerere, tunc cum Electum a Clero Romano in summum Pontificem more majorum ordinaret.

X. Non recedit igitur procul a vero sententia illorum, qui Linum Petri successorem hujus ornamenti autorem faciunt. Faciunt vero Rupertus Tuitiensis, et Augustinus Patritius: ille in lib. 1 de divinis Officiis cap. 27, iste lib. 1 sacrorum rituum, sect. de pallio.

XI. Mirabile porro est, quod scribit Rupertus, Maternum, qui ad Trevirensem Ecclesiam fundandam a B. Petro Apostolo missus est, hæreditatem pallii suis successoribus reliquisse: id enim si verum sit, fateri oportet, S. Petrum usum fuisse pallio, eoque Maternum donasse, atque adeo ab exordio nascentis **B** Ecclesiæ summos Pontifices et gessisse, et concessisse pallium. Verum, ut sine testimonio veterum, autor ille duodecimi dumtaxat sæculi tam antiquam pallii concessionem facit, ita fidem vix obtinere valet, saltem apud homines non vehementer credulos.

XII. Accepit a Ruperto, quæ scripsit Augustinus Patritius, autor librorum de sacris Ecclesiæ Romanæ ritibus, quos qui tribuunt Christophoro Marcello Coreyrensi, videntur Marcelli præfationem ad Leonem X inter legendum prætermisisse: scribebat enim præfationem Marcellus anno 1516, sedente Leone X, cui librum dicavit: composuit librum autor anno 1473 aut 1474, sedente Sixto IV, et regnante Federico, ut manifeste ostendit.

XIII. Quemadmodum vero summi Pontifices potestatem suam aliquando Præsulibus inferiorum Ecclesiarum communicarunt, eosque in Provinciis remotis Vicarios suos crearunt, ita communicatæ potestatis insigne contulerunt, quæ ipsa est concessio pallii: unde factum, **195** ut pristinis temporibus, quotiescumque collatum est, tacta sit mentio concessæ autoritatis illius, quæ per se summo Pontifici convenit, nempe cogendi Synodos, exercendi de Episcopis rebusque fidei judicia, facultatem Episcopis faciendi longius a sua Ecclesia recedendi, etc.

XIV. Quia porro vicaria potestas cum pallio tribuebatur a summo Pontifice, jus æquitasque exigebat, ut qui pallium accipiebant, obligarent vicissim summo Pontifici peculiarem fidem. Verum quæ angustis vicarii muneris terminis obligatio fidei coerceretur primum, latius postea extensa est.

XV. Primis temporibus, cum pallium per literas a Pontificibus mitteretur, literæ continebant, non tantum exhortationem ad vitam sanctius instituendam, munusque pastorale digne vicaria potestate implendum, sed etiam aliquando mandata de extirpandis hæresibus, zizaniisque in agro Ecclesiæ succrescentibus. Verum de peculiari obedientia subje-

ctioneque nullus tunc erat sermo, fuit posteriore ætate, si non semper, saltem ut plurimum. Id quod dixi de primis temporibus, constat ex epistolis Symmachi, Pelagique II, et S. Gregorii, atque etiam ex formulis Diurni.

XVI. Non diffiteor tamen, quin pallii sacrique illius torquis communicatio fuerit arctior quædam accipientis Episcopi cum dante summo Pontifice conjunctio, ita ut per Episcopum Pontifex videretur potestatem suam exercere in Provinciis longius remotis, et ubique Ecclesiæ adesse potestate, ut qui orbem Christianum Vicarii Christi regendum suscepissent. Id Pelagius I mittens Sapaudo Arelatensi pallium innuit. Vices enim suas idcirco traditas significat more majorum, et ut stabilis illius petreæ sempiterna soliditas, supra quam Dominus Salvator noster propriam fundavit Ecclesiam, a solis ortu usque ad occasum, primatus sui apicem successorum suorum autoritate, tam per se, quam per Vicarios suos, firmiter obtineret, etc. Sic participata solitudine sanctam Dei universalem Ecclesiam nostri per Dei gratiam rexere majores, et etc.

XVII. Quoniam vero sexto septimoque sæculo mittebatur pallium Episcopis, etiam extra Imperii ditionem positis, factum est, ut quo tempore summi Pontifices pene servirent sub Exarchis Imperatoribusque, eoque suspiciore forent Exarchi ac Imperatores, quod vix Romæ dominatum retinerent, adversus invadentes aliarum gentium Reges: factum, inquam, est ut Pontifices, cum pallium mitterent, consensum Imperatoris expeterent; ne ea de causa oriretur suspicio affectati aliunde præsidii. Ita Vigilus Justiniani, ita Gregorius Magnus Mauriti consensum poposcit: gemebat enim sub Theodoræ Justinianique serviliter uxorii tyrannide Vigilus, et Gregorius Exarchi calumnias, convitiæque Imperatoris patiebatur. Neuter scilicet, 196 pro sua prudentia, volebat animos hominum quærentium rixas tangere, vel levissima suspicione societatis initæ cum Regibus Childeberto, Theodorico, et Theodeberto: neuter enim ignorabat, quæ calumnia simili specie Silverio structa esset, quamque dira inde summus Pontifex pertulisset.

XVIII. Ex his conficiuntur duo: alterum, nec esse opus laboriose quærere generalem aliquam, et quæ ad omnes Pontifices pertineat, causam consensus Imperatorum, qui a Pontificibus dumtaxat duobus expetitus scitur: neque rationi consentaneum esse causam illam, etsi generali quadam opus esset, inde afferre, quod pallium ornatus Imperialis foret, qui ut esset summis Pontificibus ab Imperatoribus concessus, ita communicari non posset aliis sine Imperatorum venia: nam Imperialium hæc vestium concessio, unde facta Orientalibus Patriarchis habetur, unde Romanis, nisi forte ex conclamata illa donatione Constantini facta Sylvestro?

XIX. Alterum, speciem veri non habere, quod nuperus quidam scriptor commentus est, de causa expetitæ ab Imperatoribus potestatis, ut Gallicanis

Præsulibus pallii usus tribueretur, non item Hispanis. Temporibus, inquit, Vigilii et Gregorii Magni, Galliæ Constantinopolitani Imperatoris, aut dominio adhuc aliquatenus subiacebant, aut certe auctoritatem agnoscebant, Hispania vero jam omnino Romani Imperii jugum excusserat: quare Gregorius Magnus, ait, cum Leandro Hispalensi pallium mitteret, consensus ab Imperatore obtenti non meminit: meminit vero, cum Siagrio Augustodunensi.

XX. Tota hæc commentatio vanitate sua corrui. Unde enim novit ille, non postulatam fuisse a Mauritio potestatem, cum Gregorius Leandro pallium mitteret? An quia silent literæ, factum non est? Silent et literæ, quibus pallium mittit, aut Pelagius Sapaudo Arelatensi, aut S. Gregorius Virgilio pariter Arelatensi: an inde fit consequens, ut nec ille, nec iste petierit ab Imperatore consensionem? Si fit consequens, ruit ratiocinium hominis, cum quo res est, qua spectat Galliarum Episcopos. Si non fit consequens, ruit pariter, qua Hispanos atinet. Dicere vero, quod venit in mentem viro doctissimo, postulatam non fuisse a Pelagio consensionem Imperatoris, cum Sapaudo pallium concederet, quia jam consuetudo concedendi obtinuerat; non valet admodum, ut respondeatur Hispanorum Patrono. Si enim valeret, nihil erat causæ, cur hæc eadem consensio peteretur, cum Vigilus Auxanio, Aurelianoque pallium daret: antea enim Arelatensi Casario Symmachus dederat. Verum inde opinio nostra stabilitur: Pelagius enim consensionem Justiniani non postulavit, quia ipsi cum Justiniano bene erat; postulavit Vigilus, quia male.

XXI. De personis, quibus conferebatur pallium, pristinis illis 197 temporibus, in quibus versamur, non una est constansque omnium sententia. Sunt qui opinentur, lege quasi communi, Metropolitæ datum, inferioribus aliis tantum privilegio. Sunt qui contra existiment, promiscue tributum omnibus, prout visum unicuique summo Pontifici. Nonnulli dividunt, aiuntque omnibus quidem tributum, prout Pontifici visum, hoc tamen discrimine, quod Metropolitæ solis cum potestate vicibus sedis Apostolicæ fungendi; inferioribus, cum minoribus quibusdam privilegiis, ad ornatum nempe atque honorificam præsentiam, aliaque ejusmodi.

XXII. Primi opinionem suam usu et ratione confirmant: vices enim sedis Apostolicæ solis Metropolitæ concessæ reperiuntur, idque factum convenienter, ut nempe et auctoritas summa minus quasi descenderet, et qui parere deberent sedis Apostolicæ Vicariis, minus ægre id præstarent, non insolentes obedientiæ Metropolitæ exhibendæ.

XXIII. Secundi utuntur iisdem argumentis, usu nempe et ratione: nam ipsis etiam Diaconis Presbyterisque auctoritas sedis Apostolicæ credita est, et in negotiis quidem gravissimis. Certe Paulum Patriarcham Alexandrinum Pelagius Vigilii Diaconus de throno dejecit, et Philippus Presbyter in Ephesina Synodo Cælestini locum tenuit. Neque vero id mirum

siquidem beneficiorum hæc est conditio, ut a Principe pro arbitrio, quibus placitum, tribuantur.

XXIV. Postremi pro se afferunt. 1. Quod episcopis inferioribus, quibus concessum legitur pallium, ut Maximo Ostiensi a Marco ann. 336, Siagrio Augustodunensi a S. Gregorio ann. 599, et Aigilberto Cenomanensi a Joanne V, ann. 685, aliisque, ut Papiensi, Lucensi, Bambergensi, etc., vicaria sedis Apostolicæ potestas tributa non reperitur, sed privilegia dumtaxat minorata. 2. Quod nullus Metropolita reperiatur donatus pallio, sine vicariatu sedis Apostolicæ. Ita vulgo illi.

XXV. Ego vero sic existimo, nullis unquam de Clero pallium concessum esse, nisi Episcopis, etsi aliquando Presbyteris, imo et Diaconis, sedis Apostolicæ vices mandatæ sint: neque enim in veteribus monumentis ullum legitur contrarii facti exemplum; leguntur tamen passim vices Apostolicæ sedis tribuatæ, et Presbyteris, ut præsentent Synodis, etiam generalibus, sic Philippus Presbyter in Concilio Ephesino locum tenuit sedis Apostolicæ; et Diaconis, vel ad summæ autoritatis actum, sic Pelagius nomine Vigilii Papæ deposuit, adjunctis sibi Patriarchis duobus, Paulum Alexandrinum Antistitem. Hujus autem rei causa vix afferri potest ulla, præter Pontificum voluntatem: nam si dicatur incongruum esse, quod Presbyter Episcopis atque etiam Metropolitibus præsit, cum autoritate illa plena, cujus insigne est pallium, excipietur statim, et præsentia Presbyterorum a Papa missorum 198 ad Concilia, et Diaconi Pelagii judicium de Patriarcha Paulo, et Abbatis in Angliâ jus ordinarium in Episcopos. Quod si rursus causetur aliquis, pallii nomine intelligi extremam oram pallii, quo Pontifex in sacris faciendis uteretur, atque adeo non decere Presbyterum, sed solum quasi regem sacrorum, responderi potest, non aliam esse nunc, fuisseque olim sacra facientis Pontificis, aliam Presbyteri vestem, de qua possit esse hic quæstio, atque ita pallium, cujus est inter Missarum solemnitas vel unicus, vel frequentior usus, non minus Presbytero, quam Episcopo, convenire, si hujus unius convenientiæ ratio habeatur. Quod si urgeatur, alias esse, præter Missam, functiones, inter quas obeundas pallio Episcopus utatur, ut ordinare, etc., id ego fateor lubens: sed quemadmodum ordinant Episcopi sine pallio, quidni Presbyteri pallium gerant sine ordinatione, etc.

XXVI. Existimo pariter, imo certus sum, non solum Metropolitibus concessum esse, sed inferioribus etiam Episcopis. Id constat exemplis pluribus antea relatis, quibus adde factum Joannis VIII pallium mittentis Valloni Metensi Episcopo, quod jam præcessores quatuor, nec quicquam reclamantibus Metropolitibus, obtinuerant. Mos iste non ita obsolevit, quin nostris temporibus, cum Rex Christianissimus Ludovicus XIII instaret summo Pontifici, ut Ecclesiam Parisiensem, propter dignitatem civitatis, quæ imperii caput, in Archiepiscopatum erigeret, difficultatem sentiens Pontifex, ob Senonensis Metropolitæ contradictio-

PATROL. CV.

A nem, pallium obtulerit Parisiensi Episcopo, ne Regis videretur animum repulsa lædere. Deinde nuper Augustodunensi ab Innocentio XI nunc sedente concessum est.

XXVII. Ex eo quod sancto Odiloni Cluniacensi Abbati missum a Benedicto IX pallium, ex Glabro refert Hallerius de sacris Ordinibus, pag. 257, posset quispiam opinari, non solis Præsulibus hoc dignitatis insigne collatum fuisse: sed id faceret, repugnante ipso Glabro. Nam missum quidem est Odiloni pallium cum annulo, non quo tamen uteretur Abbas, sed quod gereret factus Antistes Ecclesiæ Lugdunensis, quam regere jubebatur a Pontifice. Audiendus Glaber, qui postquam recensuit dissensionem de electione Episcopi, Burchardo in sedem Lugdunensem successuri, relationemque Pontifici de dissensionibus factam, ita pergit: « Pontifex protinus mittens eidem Patri pallium simul et annulum, imperavit eundem prædictæ civitatis fore Archiepiscopum; sed vir religiosus, suæ humilitatis attendens propositum, omnimodis renuit fieri, pallium et annulum suscipiens, illi, qui Deo dignus existeret, reservavit futuro Pontifici ejusdem sedis.

XXVIII. Fateor, ut plurimum Metropolitibus concessum cum vicaria sedis Apostolicæ potestate: sic Arelatensibus Vigilus, Pelagius Gregoriusque pallium concesserunt. Verum ex epistolis Pontificum 199 pallia mittentium intelligere oportet, quid privilegii tribueretur. Symmachus Theodoro Laureacensi, Paschalis Bernardo Viennensi, cum pallio vices Apostolicæ sedis non demandarunt, Theodorus tamen et Bernardus Metropolitæ erant. E converso Metropolitibus aliquando vices Apostolicæ sedis demandatas sine pallio intelligimus ex epistola Hormisdæ Papæ ad S. Remigium Remensem Antistitem data ann. 514.

XXIX. Par est credere, prioribus temporibus datum esse solis Occidentalibus a Pontifice: nullum enim reperitur exemplum dati Orientalibus, ante constitutos in Oriente Patriarchas Latinos: nam quod de sancto Cyrillo narrat Theodorus Balsamon et Photius, eum accepisse a S. Cælestino cum vicaria potestate exercendi in Ephesina Synodo iudicii de Nestorio, Phrygium, quod interpretantur pallium, infirmo fundamento innititur: siquidem nullum de potestate præsidendi Concilio demandata existat in litteris S. Cælestini actisque Concilii verbum, nullum et de pallio; imo creditur a nonnullis hæc fabula a Constantinopolitanis, tunc cum ab Ecclesia Latina se abstraxissent, eo consilio conficta, ut Alexandrinorum dignitatem deprimerent, velut a Romanis profectam, aut certe auctam.

XXX. In veterum monumentis nullum reperitur vestigium dati Africanis ullis, saltem quamdiu Africana Ecclesia retinuit aliquid pristini splendoris; imo datum omnino non fuisse, ratio convincit: nam cum pallio tribuebatur Archiepiscopi nomen, a quo ita abhorrebat Africana Ecclesia, ut in Concilio anni 597 sanciverit, « ne primæ sedis Episcopus appel-

letur princeps Sacerdotum, aut summus Sacerdos, A aut aliquid ejusmodi (id est, Archiepiscopus), sed tantum primæ sedis Episcopus. »

XXXI. Quandoquidem dictum illud Gregorii, *rationis ordo nos admonet, ut cum usu pallii aliqua largiri privilegia debeamus*, non pertinet ad solos Metropolitans, quibus vices sedis Apostolicæ committerentur, sed ad inferiores etiam Episcopos, qui pallio donarentur; de privilegiis ejusmodi nonnihil disquirendum. Fuerunt illa vero aliquando Ecclesiæ ipsi concessa, aliquando soli personæ: diuturna fuerunt illa, hæc ad tempus. Siagio Augustodunensi a Gregorio Magno concessa est vocandi ad Synodum omnes Episcopos sub ditione Theodorici et Theoberti positos autoritas, fuit hoc personale privilegium: concessa quoque inter Episcopos Lugdunensis primæ B prima post Primatem sedes, id sibi collatum Ecclesiæ Augustodunensis retinuit, etiam sine pallio.

XXXII. Sunt qui putent, tributum istis quoque inferioribus Episcopis nomen Archiepiscopi, et ad id probandum afferunt exemplum, tum Aigilberti Cenomanensis, qui Archiepiscopus dictus legitur in diplomate Theodorici Regis; tum Chrodegangi Metensis, atque etiam 200 Angilranni pariter Metensis, imo et Theodulfi Aurelianensis, qui propter acceptum pallium Archiepiscoporum nomen sibi arrogarunt, quamvis Episcopi essent Metropolitans obnoxii: qua enim alia de causa, inquirunt, tantum nomen accepissent, nisi quia propter acceptum a Summo Pontifice pallium, aliis Episcopis præcellere videbantur? C

XXXIII. Verum ad hæc exempla observo. Primum, solis Gallis nomen Archiepiscopi tributum legi, non aliis cujuscumque alterius gentis Præsulibus, etsi plures pallio insigniti sint. Deinde, non omnibus Gallis tributum, quis enim id de Siagio Augustodunensi legerit? quis de Parisiensi? Tertio, quatuor illos, qui dicuntur Archiepiscopi nomen gessisse, fuisse viros, aut nobilitate generis, aut principum gratia pollentes, aut Archicapellanorum aulæ dignitate præstantes, quibus idcirco adulatione præcellentis nomen tribueret. Quarto, nullam in litteris Pontificum mittentium Episcopis pallia mentionem fieri Archiepiscopi nominis, cum tamen aliquando fiat expressa, cum ad Metropolitans scribitur: quare si qui hoc nomen gesserunt, id arrogasse sibi, non accepisse, D hujusmodi, si quod fuit, non receptum usu in Gallis. Deinde quomodo, si res ita se habeat, concessione pallii facta inferioribus Episcopis, violatum non esset jus Metropolitanarum, quod salvum Pontifex expressis verbis esse vult? Denique, si quod occurrat privilegii hujusce exemplum, non pertinet illud ad tempora, in quibus versamur, sed ad posteriora quibus commune jus privatis beneficiis arctatum est.

XXXVII. Ex his concludo non apertissime constare, quæ privilegia fuerint inferioribus Episcopis, cum pallio tributa. Quare non improbabilem videri eorum opinionem qui senserunt, hoc insigni plenitudinis potestatis donatos a summo Pontifice aliquos in provinciis, ut essent velut oculi et manus, quibus res procul remotas videret et tractaret: atque ita

quia inter Episcopos eximius et sanctitate morum, et religionis studio, et scientiæ sapientiæque laude, et nobilitate generis, qua forsitan de causa in alio instrumento appellatus est princeps Episcoporum?

XXXIV. Quod si hæc probabilia sint, ut certe sunt, et eo quidem magis, quod faciunt contra inauditum quoddam facinus, et incredibilem appellationem, ruit tota de pallio Aigilberti conjectura, quippe non alio, quam nominis, fundamento innixa.

XXXV. Accedat, quod, quæ prærogativa conjicitur Aigilberto esse concessa cum pallio, ut primus inter Episcopos Lugdunensis tertiæ post Metropolitanam, aut reipsa sederet, aut certe censeretur, longe ante Aigilberti ætatem Cenomanensi civitati conveniebat: siquidem in notitia Provinciarum et civitatum Galliæ, quæ tomo primo Conciliorum Galliæ præponitur, quæque eruditissimo Sirmondo visa est ad tempora Honorii Imperatoris pertinere, atque ita Aigilberti ordinationem sæculis pene tribus præcessisse, in recensione Provinciæ Lugdunensis 201 tertiæ post Turonensem civitatem Cenomanensis numeratur. Idem dicendum de civitate Metensi, quæ post Metropolitam Trevirorum prima censetur in eadem notitia: quamquam notitia hæc, sicut est civilibus rebus accommodata, ita in Ecclesiasticis non facit certam fidem: neque enim consequens est, ut si quem certum civitas in ordine politico locum tenet, eundem in Ecclesiastico retineat, alioquin quod Siagio Augustodunensi conferre se dicit S. Gregorius, ut primam in Lugdunensi prima post Metropolitanam obtineret sedem, privilegium non esset: quandoquidem Æduorum civitas in memorata notitia post Lugdunensem continuo ponitur.

XXXVI. Aliud privilegium pallii nonnulli afferunt, istud nempe, quod qui donatus esset, a sola sede Apostolica judicari posset. Sed quid ibi facient Theodulpho Aurelianensi, qui pallium dicitur a Stephano accepisse, vocatus tamen in suspicionem conspirationis adversus Ludovicum Pium, ab Episcopis depositus est, et in Monasterium detrusus? Conqueritur ille quidem, se ab alienis iudicibus damnatum.

Sollus, inquit, illud opus Romani Præsulis existat, Cujus ego accipi pallia sancta manu.

Verum episcoporum facto ostenditur privilegium hujusmodi, si quod fuit, non receptum usu in Gallis. Deinde quomodo, si res ita se habeat, concessione pallii facta inferioribus Episcopis, violatum non esset jus Metropolitanarum, quod salvum Pontifex expressis verbis esse vult? Denique, si quod occurrat privilegii hujusce exemplum, non pertinet illud ad tempora, in quibus versamur, sed ad posteriora quibus commune jus privatis beneficiis arctatum est.

XXXVII. Ex his concludo non apertissime constare, quæ privilegia fuerint inferioribus Episcopis, cum pallio tributa. Quare non improbabilem videri eorum opinionem qui senserunt, hoc insigni plenitudinis potestatis donatos a summo Pontifice aliquos in provinciis, ut essent velut oculi et manus, quibus res procul remotas videret et tractaret: atque ita

peculiari sacramento obligatos, pro concessæ autoritatis modo, vocaret in partes summi regiminis, iuberetque de causis nascentibus ad sedem Apostolicam referre, et si quando foret opus, mandata sua exequi. Huic opinioni favet non Pelagii tantum testimonium jam allatum, sed tota S. Gregorii ad Sigrum epistola, si paulo attentius perlegatur.

XXXVIII. Quam obscurum est, quod modo diximus, tam et istud forsitan dubitabile, in quo positæ essent vices illæ sedis Apostolicæ, quæ Metropolitæ feruntur concessæ: nam Gregorius Magnus eas ad tria capita revocat, ad causas Episcoporum, imo et fidei, judicandas, ad cogendas Synodos, et ad dandas Episcopis longius abitaris formatas. **202** Atqui hæc proprio jure ad Metropolitam pertinent: nam ex præscripto Concilii Nicæni bis in anno evocare debent Episcopos ad Synodum in qua communi consilio de Episcopis judicia exercentur, et causæ fidei, si quæ orientur hæreses, agitentur. Debent et Episcopis formatas dare: id Africanorum Gallorumque exemplo constat, id veterum testimonio firmatur, huic nemo contradicit. Quid ergo singulare tributum cum pallio? Difficultatem auget quod additur, *Metropolitæ jure servato*: si enim servetur, quid reliquum est de tribus a Gregorio Magno memoratis?

XXXIX. Dicendum puto, proprio quidem jure Metropolitæ potuisse tria hæc exercere, sed in suos dumtaxat provinciales, potuisse vero in alios, etiam Metropolitam, auctoritate sedis Apostolicæ, cujus potestas amplissima est; idcirco Vigilii in omnes Childeberti Regis ditionis Episcopos Auxanio Arelatensi potestatem contulit. Servatum porro est Metropolitanarum jus in eo, quod et in suis provinciis libere sua illi munia obirent, et inferioribus Episcopis non daretur licentia superiorum mandata speruendi.

XL. Cum summi pontifices soliti sint Episcopos, quos pallio donabant, sedulo monere, ut eo inter sola Missarum solemnia utantur; imo Gregorius Magnus Ravennatem Episcopum in letaniis gerentem graviter redarguat, quanquam postea fatigatus importunis precibus id indulset, quæri non immerito potest, quæ fuerit tam expressi tamque instantis moniti causa. An dignitas pallii, ne usu vilesceret? An prærogativa summi Pontificis quotidie utentis, ut a reliquis Episcopis distaret? An quod casulæ sacræ quæ inter Missas solum induitur, sit proprius ornatus? An, quod probabilius, omnes hæc causæ concurrant? Inde vero fit consequens, ut pretiosæ vestis, cujusmodi sacra casula, pretiosus olim ornatus adderetur, non item lanea tænia et vile quoddam additamentum.

XLI. Neque objici potest, quod posterioribus temporibus eadem admonitio perseverarit, etsi laneum cœperit esse pallium; nam vel mos antiquus admonendi retentus est, quia retentæ pariter mittendi pallii veteres formulæ; vel desinentes tertia ratione, aliæ priores duæ visæ sunt adhuc suum habere momentum.

XLII. Ex dictis nonnulla potest oriri historica quæ-

stio de materia pallii. Fuitne semper, quæ nunc est, an pretiosior quondam alia? Orientale laneum fuisse quinto sæculo testatur Isidorus Pelusiota epist. 136, lib. 1, nec videtur dubium quin semper fuerit. Laneum quoque nunc esse in Occidente constat, quamquam crucibus sericis rubris distinguitur; imo quibus ex lanis fiat, quoque ritu, tradit Augustinus Patrius in libro ritu Ecclesiasticorum.

203 XLIII. Sed quæritur an ex altera quondam materia confectum sit. Quæstioni locum facit Joannes Diaconus, cum scribit lib. 4 Vitæ S. Gregorii, bysso candente contextum fuisse pallium, quod Gregorius Magnus gessit, quodque adhuc anno 875, quo tempore Joannes florebat, in sepulcro sancti Pontificis cernebatur. Sive autem byssum interpreteris tenue lium, ut melioris Latinitatis Auctores; sive sericum filium, ut Ecclesiastici tractatores sequioris ævi, laneum certe non fuit: unde fit consequens, ut neque prioribus temporibus laneum fuerit, siquidem merito credi possit, tantum virum tamque novitati infensum, noluisse a decessorum usu discedere, præsertim in re adeo patente oculisque omnium exposita.

XLIV. Qui de pallio Archiepiscopali non ita pridem opus edidit vir eruditus et diligens, prævidit hoc argumentum, duoque excepit, ut suam de lanea materie sententiam tueretur. Alterum, deceptum fuisse Joannem Diaconum, cum pallium S. Gregorii inspiceret, linumque credidisse, quod reipsa fuit lana: deceptionis causam præbuisse obscurum utriusque materiæ, præsertim vetustam ætatem passæ, discrimen. Alterum, si deceptus non fuit Diaconus, ut certe vix potuit, infinita multitudine ideam cernente, si pallium revera lineum fuit, fecisse propter modestiam Gregorium contra majorum morem. Utrumque ex Joannis Diaconi verbis confici posse opinatur: et primum quidem, ex eo quod ille bysso candente contextum pallium dicat, bysso autem non candeat, *sed flavescat potius, cum sit lini pars*, ut quidem ipsi videtur, *grossior*; secundum vero, ex eo quod Diaconus dicat, *ex pallii materia mediocritatem habitus a viro sancto gestati representari*.

XLV. Ut ego simpliciter et nude aperiã, quod sentio. Primum, non intelligo satis, quomodo lineum pallium eo usque sit laneo vilius, ut ejus usu *vir antiquitatis*, ut loquitur Joannes, voluerit modestiæ causa a decessorum more discedere: nam bysso longe pretiosior est lana, ut conficitur ex illo Proverbiorum loco, ubi mulier fortis laudatur, quod *stragulatam vestem fecerit sibi*, quodque *bysso et purpura foret vestimentum ejus*. Mulier illa, opinor, cujus *vir nobilis in portis sederet cum Senatoribus terræ*, id est, rem publicam administraret, a rusticana non valde distaret, si parte lini grossiore uteretur.

Deinde videtur mihi Joannes, cum de pallio sancti Pontificis loquitur, nihil laudare præter antiquitatem viri; mediocritatem vero, cujus meminisset, ad tæniam referre, ex qua dependebat argentea reliquiarum custos: cum enim scripsisset, *veneratione gratissima celebrari tria, quæ pernoctantes in anniversa-*

ria festi die oscularentur, pallium, **204** phylacteriam, A et balteum; mox subjunxit: « Quæ sigillatim considerata, et antiquitatem viri, et mediocritatem habitus, et speciem regularis propositi signis perpetuis repræsentant: nam in eo quod ejus pallium bysso candente contextum, nullis cernitur acubus perforatum, sic ipsum circa scapulas obvolutum fuisse, non autem confixum dignoscitur, sicut vetustissimis musivis vel picturis ostenditur. Quod autem phylacteria tenui argento fabricata, vilique pallio de collo suspensa fuisse videatur, habitus ejus mediocritas demonstratur. Porro in exilitate baltei, quæ unius pollicis mensuram nunquam excedit, speciem propositi regularis olim a sancto Benedicto statuti eum servasse, luce clarius manifestat. »

Adde, quod, nisi fallor, ex Diaconi verbis, contra id quod eruditus vir asserit, non obscure concluditur, Gregorium in usu pallii, quod byssinum foret, non recessisse a majorum consuetudine: docet enim ille quinque de pallio, quod ex bysso candente contextum foret; quod nullis acubus perforatum; quod circa scapulas obvolutum, quod idem in musivis operibus antiquissimis picturisque ostenderetur; quod hæc antiquitatem viri, id est, mea sententia, studium antiquitatis retinendæ, quo tenebatur vir sanctus, repræsentarent. Materies igitur pallii modusque utendi antiquitatem sapiebat; atque ita tantum abest, ut Gregorius priscos suos decessores in musivis operibus depictos deseruerit, ut studiosè potius eos imitatus sit.

Denique, si Gregorius in eo sit antiquitatem secutus, quod pallium bysso candente contextum gesserit, confitendum est, veterum pallia bysso pariter candente contexta fuisse, ipsaque adeo, si byssi nomine intelligatur linum tenuissimum, ut habent omnes dictionum interpretes, linea extitisse, non lanea. Quod si eo quis nomine significatum velit, non quodlibet linum, sed byssinum illud, cujus meminit Plinius lib. 19 historiæ, pretiosa fuisse veterum pallia necesse est, siquidem « quaternis denariis scripula ejus permutata ut auri » Plinius tradit. Et vero decuit esse pretiosum id ornamentum, quod imponeretur pretiosis vestibus, quibus summi Pontifices inter sacra facienda uterentur.

XLVI. Ex his, quæ hactenus dicta sunt, apparet non temere quæri quæ primis temporibus fuerit materies palliorum, quibus summi Pontifices utebantur. An lana, quæ humilitatem pastoris? an pretiosius quiddam, quod dignitatem sacrificantis deceret?

XLVII. In neutram partem solvi posse videtur quæstio, nisi quatuor argumentis, si commune præjudicium excipias, veterum nempe scriptorum testimonio, traditione sive usu, consensione utriusque Ecclesiæ, et ratione petita ex mystica lanæ significatione.

XLVIII. Verum autores Latini Joanne Diacono majores nihil ea de re, quod sciam, litteris tradiderunt: quare nullum ab autoritate puto **205** argumentum peti potest, unde fiat pro Ecclesia Latina in alterutram partem præjudicium.

XLIX. Nihil plus valet, quod Græci habent, aut potius Græcorum unus, Isidorus Pelusiota, de pallio Orientalis Ecclesiæ Præsulum: pro Latinis enim, de quibus agimus, non facit, ut postea ostendatur.

L. Neque videtur etiam ab usu hodierno idonea ratio desumi, quasi id semper usurpatum dici debeat, quod nunc in usu est, et jamdudum fuit, et quo tempore esse cœperit, demonstrari non potest: nam locus Joannis Diaconi non temere creditur pugnare in contrarium, et satis probare, ante sextum sæculum non obtinuisse morem, qui nunc viget.

LI. Neque argumentum a ratione petitum satis habet momenti, ut historicæ quæstioni solvendæ sufficiat. Nam quod affertur de pallii lanei mysticæ significatione, perinde ac si repræsentet pellem ovis deperditæ, quæ bonus pastor reperitam, cum erraret, humerisque impositam reportat in ovile, neque ad rem nostram est, neque gravis per se momenti: mysticæ enim illius significationis autor Isidorus, primum de Orientalium pallio loquitur, cum sit quæstio de Latino. Deinde ea dicit, quæ in alium sensum non violenter trahi queunt. Denique rationes mysticas tam varias varii excogitarunt, ut nemo non possit aliqua pro se uti.

LII. Sed quoniam Isidori testimonium magni sit a recentioribus, imo unicum fere est vulgaris præjudicii præsidium, illud paulo accuratius ad examen revorandum est, imo tota epistola cxxxvi describenda.

« *Hermينو Comiti.*

C « Quantum inexplebili discendi cupiditate flagras, tantum ego ad ea, quæ quæris, explicanda promptus ac proclivis sum; dummodo Deus precibus tuis commotus, inventionem mihi cœlitus concedat.

« Linteum illud, cum quo Diaconi in sacris mysteriis munus suum obennt, humilitatem Domini, qui discipulorum pedes lavit et extersit, nobis in memoriam redigit.

« Id autem amiculum, quod Sacerdos humeris gestat, atque ex lana, non ex lino, contextum est, ovis illius quam Dominus aberrantem quæsivit, inventamque humeris suis sustulit, pellem designat. Episcopus enim, qui Christi typum gerit, ipsius munere fungitur, atque ipso etiam habitu illud omnibus ostendit, se boni illius ac magni pastoris imitorem esse, qui gregis infirmitates sibi ferendas proposuit.

D « Ac diligenter animum attende: nam cum ipse verus pastor per adorandorum Evangeliorum apertionem accedit, tum demum Episcopus assurgit, atque imitationis habitum deponit: hinc nimirum Dominum ipsum pastoralis artis ducem ac Deum et herum adesse significant. »

206 LIII. Observandum primo, totum in eo esse Isidorum, ut rerum sacrarum mysticas significationes exponat, quo argumento nullum est vanitati conjecturarum opportunius. Deinde Isidorum ab Hirmino Comite rogatum, quid mysterii significaret, vel linteum, quod Diaconi, vel superhumerale, quod Episcopi, in sacris mysteriis ferrent; de linteo Diaconorum id respondisse, quod vix probetur a rerum

sacrarum disquisitoribus : ait enim, eo revocari in memoriam humilitatem Christi, discipulorum pedes lavantis et tergentis. At rerum ejusmodi interpretes aliter sentiunt, itque probabilius qui simplicius, scilicet ministrantium mensæ vulgare id signum esse. Denique nihilo probabilius esse, quod de superhumerali Episcoporum commentatur, si tamen superhumeralis nomine intelligatur id, quod in hac quæstione pallium vocatur.

LIV. Hæc cum ita sint, non video qua ratione possit perpetuus ille lanei pallii usus in Ecclesia Latina decem seculorum ætate, et non mediocri autorum multitudine confirmatur, non modo non convellere, sed ne labefactare quidem. Quominus enim in partes Joannis Diaconi plane concedam, retinent me adhuc aliquantulum tria : usus a sæculis decem continuus ; difficultas ostendendi, quo tempore cœperit, et qua de causa ; multitudo ætasque Autorum pro lanea materie consentientium.

LV. Quamquam trium ejusmodi argumentorum vim infringi posse video : nam multitudo Autorum non vehementer urget, cum universi qui laudari solent scripserint, quid usurparetur suis temporibus, non quid pristinis. Qui enim res Liturgicas attigerunt, partim veteres sunt, partim recentiores. Illi totos se dederunt mysteriis excogitandis et pandendis ; hi veteribus adhæserunt, sine ullo curiosiore examine.

Deinde usum lanei pallii incepisse circiter initia noni sæculi, ex Joanne Diacono non obscure quis conjiciat : videtur enim fecisse byssini pallii Gregoriani mentionem, et simul antiquitatem viri laudasse, quo tacite novitatem suis æqualibus objiceret : qua enim alia de causa utrumque præstitisset ?

Jam quod ex tempore mutationis remanserit perpetuus laneæ usus, id ego tribuendum puto ceremoniis, quibus propter analogiam nominis, anniversaria celebritate bona gens noni sæculi virgini Agneti offerre cœpit agnos, quorum ex lana conficerentur pallia : nihil enim constantius, quam quod solemnibus ejusmodi ceremoniis addicitur.

LVI. Ut hunc fere in modum quæ dixi tria, infirmari possint, sustineo tamen judicium, contentus proposuisse eruditæ quæstionem cum 207 suis momentis : ferant illi sententiam, quam rationi convenientiorem putarint, sed post attentius perpensa duo.

LVII. Alterum Gregorium Magnum laneæ nunquam meminisse, cum de pallio scriberet ad eos, quibus mittebat : meminisset tamen absque dubio si per veritatem licuisset. Ut enim erat allegoriarum incredibiliter amans, ex materia pallii sumpsisset argumentum prædicandæ humilitatis, ad quam tantopere pallio donatos hortabatur ; non sumpsit tamen, cum opportunissimum foret, et tunc maxime cum Maximo Salonitano pallium mitteret. *Pallium ad sacra Missarum solemnia utendum ex more transmissimus, cujus vos volumus per omnia genium vendicare : hujus enim indumenti honor humilitas atque justitia, etc.*

LVIII. Alterum, *pallium dici plenitudinem et complementum potestatis, plenissimæ potestatis signum, insigne decoris, et, si credimus nonnullis, Imperialis pallii a Constantino Imperatore dati Sylvestro ora et instita. Quis vero credat hæc laneæ tæniæ convenire ?*

LIX. Antequam imponatur finis huic Dissertationi, solvenda quæstio, cujus occasionem præbet Gregorius Magnus, præscribens Mariniano Ravennati, quomodo deberet uti pallio, siquidem secundum editionem postremam Conciliorum hæc habet : *Quo non aliter te uti memineris, nisi in propria tuæ civitatis, dimissis jam filiis, Ecclesia, procedens a salutorio ad sacra Missarum solemnia celebranda : peractis vero Missis, idem in salutorio rursus curabis deponere.*

LX. Priusquam proponatur quæstio, emendanda est vocum dispositio, quæ perturbata est : quid enim sibi vult ista phrasis, *dimissis jam filiis, Ecclesia, etc. ?* Sunt qui legant, *nisi in propria tua civitate, dimissis jam filiis Ecclesie, etc.* Hæc etiam lectio vitiosa est : non cohæret enim cum sequentibus, siquidem salutorio, cujus mentio fit, non civitatis, sed Ecclesiæ pars est. Restituere licet ex lib. IV Vitæ Gregorii, cap. 5, ubi totam Gregorii ad Marinianum epistolam Joannes Diaconus refert, legitque, *nisi in propria tuæ civitatis Ecclesia, dimissis jam filiis, procedens, etc.*

LXI. Quæritur, qui sint illi filii, quibus dimissis, procedit a salutorio ad altare palliatus Episcopus. Vir eruditus opinatur fuisse laicos, qui honoris causa salutatum venirent Episcopum, unde et loco factum salutorii nomen, quorum in conspectu pallium Episcopus vetabatur sumere, sed cum, ipsis dimissis, solus remaneret Clerus.

LXII. Opinionem eruditi viri confirmant tria. Primum, quod de Proclo legimus apud Socratem lib. 7, cap. 47, eum ex primoribus, qui ante Missarum solemnia Episcopi salutandi causa de more venerant, comprehendisse Thalassium, Episcopumque Cæsareæ Cappadociæ 208 ex Præfecto Illyrici ordinasse. Alterum, quod laici solerent Ecclesiæ filii dici. Postremum, quod Gregorius eo loci vellet usum pallii, quem insolenter Joannes Mariniani decessor extenderat, quam maxime restringere.

Vir alter eruditus sentit, filiorum Ecclesiæ nomine intelligi posse Clericos, quibus ex salutorio jam egressis, pallium sumeret Pontifex, et procederet. Istam quoque conjecturam adjuvat, quod in hoc nostro Diurno summi Pontifices filiorum nomine Clericos compellent, in secunda et tertia fidei professione.

Probabilis est, fateor, doctaque hæc utraque conjectura : verum simplicius quiddam afferri posse puto, filiorum nempe nomine appellatam Cantorum Scholam, quæ cum procederet ad altare Pontifex sacra facturus, signo dato dimittebatur ex salutorio, præibatque eo modo, qui describitur in appendice ad Sacramentarium S. Gregorii pag. 261 editionis Domni Hugonis Menardi.